

BOBV

**Butlletí Oficial
del Bisbat de Vic**
Gener-febrer

2026

Sumari

3.059

ESGLÉSIA DIOCESANA		de beatificació o declaració
6	Onomàstica del senyor bisbe	de martirio de los siervos
		de Dios Jaume Serra Jordi,
SENYOR BISBE		sacerdote diocesano, y CLXII
		compañeros, sacerdotes dio-
Decrets		cesanos, I compañero, diácono
7	Decret 1/2026 de supressió de	diocesano, I compañero, semi-
	les parròquies de Santa Maria	narista diocesano, como tam-
	de Valldaura i de Nostra Se-	bién IV compañeros, fieles laicos,
	nyora de la Mercè de Manresa	muertos por odio a la fe; y de
	i erecció de la nova parròquia	constitución de un tribunal dio-
	de Santa Maria de Valldaura en	cesano <i>ad hoc</i>
	aquesta ciutat	Homilies
10	Decret 2/2026 de reducció a ús	20 Enterrament de Mn. Sebastià
	profà de la capella i l'església	Codina i Padrós
	del monestir de Sant Carles	23 Enterrament de Mn. Estanis-
	Borromeu de les Germanes Cla-	lau Corrons i Graells
	risses Caputxines de Manresa	26 Inici de la visita pastoral a l'ar-
12	Decreto 3/2026 de nombramien-	xiprestat del Bages-Sud
	to de postulador romano para la	29 Enterrament de Mn. Narcís
	causa de beatificació o declara-	Riba i Codina
	ción de martirio de la sierva de	Glossa setmanal
	Dios Josefina Vilaseca, fiel laica	32 Cercadors de sentit
14	Decret 4/2026 d'aprovació de	33 Una pau desarmada i desar-
	la modificació estatutària i el	madora
	trasllat de l'associació privada	34 Festejar junts un dia el do de
	de fidels «Obra Religiosa Social»	la comunió plena
17	Decreto 5/2026 de apertura del	35 Parlar amb Déu i parlar de Déu
	proceso supletorio de la causa	36 Sinodalitat per a la missió

37	Combatre la pobresa és construir la pau	CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE
38	Què ens aporta la fe en Crist?	
39	Quaresma: deixar-se conduir per l'Esperit Sant	58 Trobada del Servei Interdiocesà de Missions de Catalunya
Activitats Pastorals del senyor Bisbe		61 Reunió núm. 261 de la Conferència Episcopal Tarraconense
41	Gener-febrer	63 Audiència del papa Lleó XIV als seminaristes i formadors del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya
Cancelleria - Secretaria General		
45	Nomenaments	
46	Cessaments	
46	Necrologi	65 XI Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya
CÀRITAS DIOCESANA		
		VÀRIA
48	Presentació de l'Informe FOESSA	68 «Vidrà, història d'un poble de muntanya», llibre de Mn. Josep Maria Masnou Pratdesaba
CRÒNICA DIOCESANA		
50	Missa internacional al temple Pare Claret de Vic	69 Centenari dels Pastorets de Calaf
52	XXX Jornada Mundial de la Vida Consagrada	70 Obertura de la celebració dels 200 anys de la fundació de la Congregació de les Germanes Carmelites de la Caritat Vedruna
52	VII Conferència Torrasiana	
SANTA SEU		
54	Missatge del sant pare Lleó XIV per a la Quaresma 2026	

Església Diocesana

Senyor Bisbe

ONOMÀSTICA DEL SENYOR BISBE

El dia 28 de febrer és la festa onomàstica del nostre bisbe Romà. Des de les pàgines del Butlletí Oficial del Bisbat de Vic i en nom de tots els fidels de la diòcesi felicitem afectuosament el Pastor d'aquesta comunitat.

Que el seu sant patró continuï intercedint per ell i pel seu ministeri episcopal, especialment en aquests temps d'implementació dels decrets del Sínode Diocesà. Que el Senyor li concedeixi salut, saviesa i fortalesa, i sigui sostingut per la gràcia de l'Esperit Sant en la seva missió pastoral.

Decrets

DECRET 1/2026

DE SUPRESSIÓ DE LES PARRÒQUIES DE SANTA MARIA DE VALLDAURA I DE NOSTRA SENYORA DE LA MERCÈ DE MANRESA I ERECCIÓ DE LA NOVA PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DE VALLDAURA EN AQUESTA CIUTAT

El dia 15 de novembre de 1968 (BOBV, núm. 2639-2640) va ser creada la parròquia de Nostra Senyora de la Mercè de Manresa i el 20 de febrer de 1970 (BOBV, núm. 2655-2656) va ser creada la parròquia de Santa Maria de Valldaura de Manresa ubicant l'església parroquial a l'església ja existent amb el mateix nom que formava part de l'escola Santa Rosa de Lima de titularitat de les Germanes Dominiques de l'Anunciata.

Atès que la Priora provincial de les Germanes Dominiques de l'Anunciata de la província de Sant Ramon de Penyafort, per carta de data 7 d'agost del 2025, sol·licita que l'església de Santa Maria de Valldaura de Manresa, propietat de la congregació, deixi de ser el temple parroquial de la susdita parròquia i torni a ser de gestió plena de la Congregació, per a continuar essent un temple dedicat a l'activitat carismàtica i pastoral pròpia de la Congregació;

Atès que, després de dialogar amb l'arxiprest de l'arxiprestat de Manresa i amb el rector de la parròquia de Santa Maria de Valldaura de Manresa i de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Manresa, es va considerar oportú de constituir una sola parròquia, designant com a temple parroquial l'església de Nostra Senyora de la Mercè, assegurant així la continuïtat de l'atenció pastoral als fidels;

Escollat el parer del Consell del Presbiteri de data 27 de novembre del 2025, tal com disposa el c. 515 §2 CIC per a les modificacions substancials d'una parròquia com pot ser la unió de dues parròquies;

Atès que les parròquies esmentades estan molt pròximes l'una de l'altra i fa anys que estan sota la cura d'un mateix rector i vicari, i poden ser ateses adequadament com una sola comunitat parroquial, en benefici del bé pastoral dels fidels,

PEL PRESENT DECRET

Se suprimeixen, a partir del dia 31 de gener, les parròquies de Santa Maria de Valldaura i de Nostra Senyora de la Mercè de Manresa, erigint-se al mateix temps i en aquesta mateixa data, 31 de gener, una nova parròquia, que resulta de la fusió dels dos termes parroquials, amb la denominació de Santa Maria de Valldaura de Manresa, la qual tindrà el temple parroquial a l'església de Nostra Senyora de la Mercè de Manresa.

La nova parròquia adquireix personalitat jurídica pública en l'Església, de conformitat amb el que disposa el cànion 515 §3 del Codi de Dret Canònic.

Tots els béns temporals, drets, obligacions, càrregues, arxius i registres de les parròquies suprimides es transfereixen *ipso iure* a la nova parròquia, d'acord amb el cànion 121 del Codi de Dret Canònic, restant sempre respectada la voluntat dels donants i fundadors, així com els fins legítimament establerts.

Els llibres i registres sacramentals de les parròquies suprimides seran degudament traslladats i custodiats a l'arxiu parroquial de la nova parròquia, on hauran de ser conservats amb la diligència deguda, d'acord amb el que disposen els §§ 1-5 del cànon 535 del Codi de Dret Canònic.

Del present decret, un exemplar quedarà arxivat a la Cúria Diocesana i se'n remetrà còpia tant a les Germanes Dominiques de l'Anunciata com a les parròquies afectades, a l'arxiprest; procedeixi's també als canvis necessaris a través de la Secretaria General.

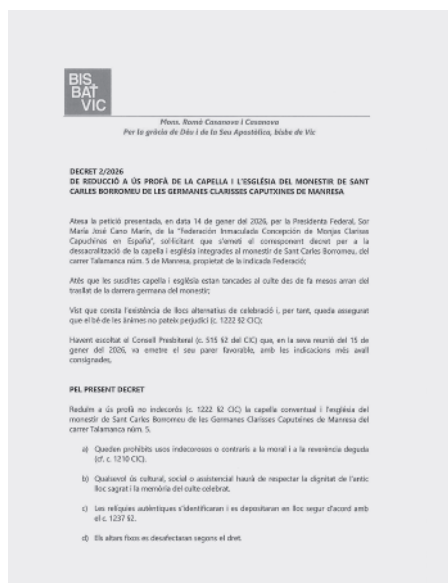
Notifiqui's i publiqui's en el Butlletí Oficial del Bisbat de Vic (BOBV).

Ho decreto i ho signo a Vic el dia 20 de gener del 2026.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vice-secretària general

DECRET 2/2026

DE REDUCCIÓ A ÚS PROFÀ DE LA CAPELLA I L'ESGLÉSIA DEL MONESTIR DE SANT CARLES BORROMEU DE LES GERMANES CLARISSES CAPUTXINES DE MANRESA

Atesa la petició presentada, en data 14 de gener del 2026, per la Presidenta Federal, Sor María José Cano Marín, de la «Federación Inmaculada Concepción de Monjas Clarisas Capuchinas en España», sol·licitant que s'emeti el corresponent decret per a la dessacralització de la capella i església integrades al monestir de Sant Carles Borromeu, del carrer Talamanca, núm. 5, de Manresa, propietat de la indicada Federació;

Atès que les susdites capella i església estan tancades al culte des de fa mesos arran del trasllat de la darrera germana del monestir;

Vist que consta l'existència de llocs alternatius de celebració i, per tant, queda assegurat que el bé de les ànimes no en pateix perjudici (c. 1222 §2 CIC);

Havent escoltat el Consell Presbiteral (c. 515 §2 del CIC), que, en la seva reunió del 15 de gener del 2026, va emetre el seu parer favorable, amb les indicacions més avall consignades,

PEL PRESENT DECRET

Reduïm a ús profà no indecorós (c. 1222 §2 CIC) la capella conventual i l'església del monestir de Sant Carles Borromeu de les Germanes Clarisses Caputxines de Manresa del carrer Talamanca, núm. 5, de Manresa.

- a) Queden prohibits usos indecorosos o contraris a la moral i a la reverència deguda (cf. c. 1210 CIC).
- b) Qualsevol ús cultural, social o assistencial haurà de respectar la dignitat de l'antic lloc sagrat i la memòria del culte celebrat.
- c) Les relíquies autèntiques s'identificaran i es dipositaran en lloc segur d'acord amb el c. 1237 §2.
- d) Els altars fixos es desafectaran segons el dret.
- e) Les imatges, ornaments i objectes litúrgics s'inventariaran i es destinaran a altres temples o a la custòdia diocesana, segons Annex I (cf. c. 1171).
- f) Qualsevol sepulcre o cripta existent es tractarà conforme al dret canònic i civil, amb les autoritzacions pertinents.

El present decret no autoritza per si mateix cap alienació ni gravamen; tota transmissió o lloguer s'ha d'ajustar als cc. 638 i 1291-1294 i, si escau, requerir autorització superior (cf. c. 1292 §2 per a instituts de dret pontifici).

Notifiqui's a la Federació de la Immaculada Concepció de les Germanes Clarisses Caputxines d'Espanya i al Sr. Rector de Santa Maria de la Seu de Manresa.

Disposo, també, que aquest decret sigui publicat en el Butlletí Oficial del Bisbat i que se n'arxivi còpia a l'arxiu parroquial de Santa Maria de la Seu de Manresa.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 26 de gener del 2026.

+ Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vice-secretària general

DECRETO 3/2026**DE NOMBRAMIENTO DE POSTULADOR ROMANO PARA LA CAUSA DE BEATIFICACIÓN O DECLARACIÓN DE MARTIRIO DE LA SIERVA DE DIOS JOSEFINA VILASECA, FIEL LAICA**

Debiendo designar un Postulador para la fase romana de dicha causa, por el presente constituyo y elijo a **D. NICOLA GORI** Postulador de la Causa de beatificación o declaración de martirio de la sierva de Dios Josefina Vilaseca, fiel laica, de manera que, en mi nombre, pueda actuar legítimamente ante el Dicasterio de las Causas de los Santos y ante cualquier autoridad eclesiástica;

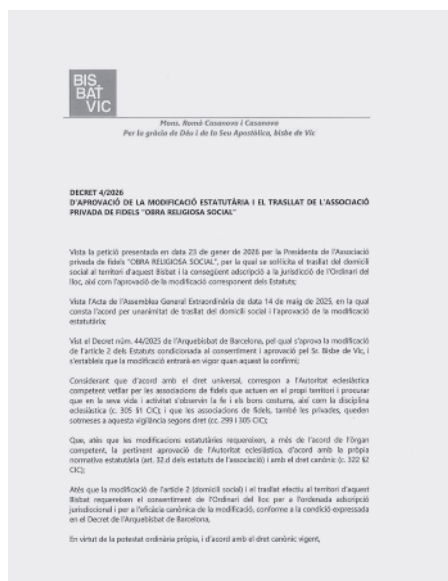
Para ejercitar este encargo, además de las facultades establecidas por el derecho común y le convengan para el mejor desempeño del servicio eclesial, le concedo las demás facultades necesarias y oportunas, en especial la de nombrar uno o más Vice-Postuladores fuera de Roma.

Dado en Vic, a 24 de febrero de 2026.

+ Romà Casanova Casanova,
Obispo de Vic

Por mandato del Excmo. y Rvdmo. Señor Obispo,

Maria Font i Montanyà,
Vicecanciller y Vicesecretaria general

DECRET 4/2026

D'APROVACIÓ DE LA MODIFICACIÓ ESTATUTÀRIA I EL TRASLLAT DE L'ASSOCIACIÓ PRIVADA DE FIDELS «OBRA RELIGIOSA SOCIAL»

Vista la petició presentada en data 23 de gener del 2026 per la Presidenta de l'Associació privada de fidels «OBRA RELIGIOSA SOCIAL», per la qual se sol·licita el trasllat del domicili social al territori d'aquest Bisbat i la consegüent adscripció a la jurisdicció de l'Ordinari del lloc, així com l'aprovació de la modificació corresponent dels Estatuts;

Vista l'Acta de l'Assemblea General Extraordinària de data 14 de maig del 2025, en la qual consta l'acord per unanimitat de trasllat del domicili social i l'aprovació de la modificació estatutària;

Vist el Decret núm. 44/2025 de l'Arquebisbat de Barcelona, pel qual s'aprova la modificació de l'article 2 dels Estatuts condicionada al consentiment i aprovació pel Sr. Bisbe de Vic, i s'estableix que la modificació entrarà en vigor quan aquest la confirmi;

Considerant que, d'acord amb el dret universal, correspon a l'Autoritat eclesiàstica competent vetllar per les associacions de fidels que actuen en el propi territori i pro-

curar que en la seva vida i activitat s'observin la fe i els bons costums, així com la disciplina eclesiàstica (c. 305 §1 CIC); i que les associacions de fidels, també les privades, queden sotmeses a aquesta vigilància segons dret (cc. 299 i 305 CIC);

Que, atès que les modificacions estatutàries requereixen, a més de l'acord de l'òrgan competent, la pertinent aprovació de l'Autoritat eclesiàstica, d'acord amb la pròpia normativa estatutària (art. 32.d dels estatuts de l'associació) i amb el dret canònic (c. 322 §2 CIC);

Atès que la modificació de l'article 2 (domicili social) i el trasllat efectiu al territori d'aquest Bisbat requereixen el consentiment de l'Ordinari del lloc per a l'ordenada adscripció jurisdiccional i per a l'eficàcia canònica de la modificació, conforme a la condició expressada en el Decret de l'Arquebisbat de Barcelona,

En virtut de la potestat ordinària pròpia, i d'acord amb el dret canònic vigent,

PEL PRESENT DECRET

1. Atorgo el consentiment perquè l'Associació privada de fidels «Obra Religiosa Social», amb NIF R-0800542-C, traslladi el seu domicili social al territori del Bisbat de Vic i, en conseqüència, quedi subjecta a la vigilància i a la competència de l'Ordinari del lloc en allò que pertoca al règim canònic de les associacions de fidels, d'acord amb el dret universal (c. 305 §1 CIC).
2. Aprovo i confirmo la modificació de l'article 2 dels Estatuts de l'Associació, que quedarà redactat així:

«Article 2. Domicili social

L'associació té el seu domicili als Hostalets de Balenyà (Vic), C/ Major, 91-93.»

3. Atès el que disposa l'article 9.3 dels Estatuts, i vista l'elecció efectuada en l'Assemblea General de data 14 de maig del 2025, confirmo en el càrrec de Presidenta de l'Associació, la Sra. Marta Fernández de la Reguera i Ponsà, per al període estatutari de 5 anys, sens perjudici del que estableixin els Estatuts i el dret.

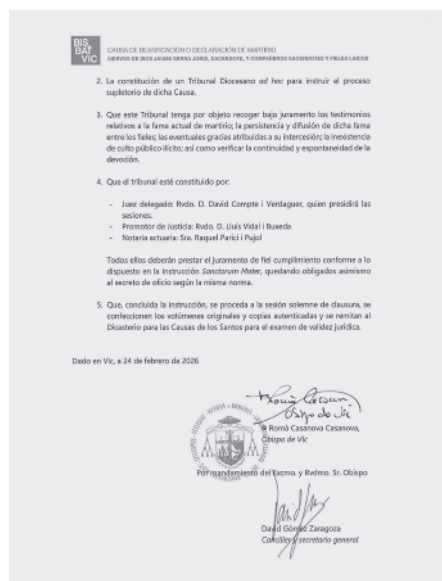
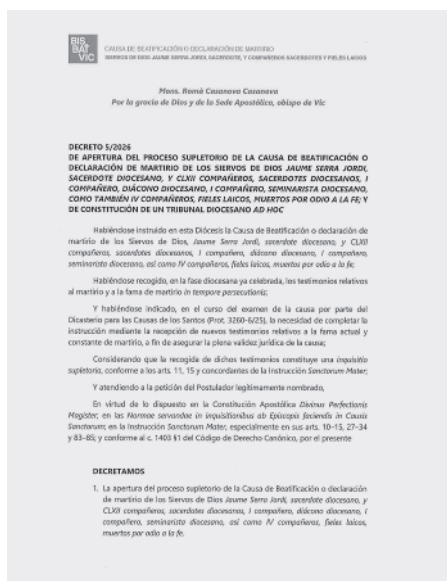
4. El present decret entrarà en vigor en el dia d'avui.
5. Del present decret, un exemplar quedarà arxivat a la Cúria Diocesana; notifiqui-se'n còpia autèntica a l'associació i remeti-se'n còpia a l'Arquebisbat de Barcelona, als efectes oportuns i per a la deguda constància.
6. Publiqui's en el Butlletí Oficial del Bisbat de Vic (BOBV).

Ho decreto i ho signo a Vic el dia 24 de febrer del 2026.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vice-secretària general

DECRETO 5/2026

DE APERTURA DEL PROCESO SUPLETORIO DE LA CAUSA DE BEATIFICACIÓN O DECLARACIÓN DE MARTIRIO DE LOS SIERVOS DE DIOS JAUME SERRA JORDI, SACERDOTE DIOCESANO, Y CLXII COMPAÑEROS, SACERDOTES DIOCESANOS, I COMPAÑERO, DIÁCONO DIOCESANO, I COMPAÑERO, SEMINARISTA DIOCESANO, COMO TAMBIÉN IV COMPAÑEROS, FIELES LAICOS, MUERTOS POR ODIO A LA FE; Y DE CONSTITUCIÓN DE UN TRIBUNAL DIOCESANO AD HOC

Habiéndose instruido en esta Diócesis la Causa de Beatificación o declaración de martirio de los Siervos de Dios, *Jaume Serra Jordi, sacerdote diocesano, y CLXII compañeros, sacerdotes diocesanos, I compañero, diácono diocesano, I compañero, seminarista diocesano, así como IV compañeros, fieles laicos, muertos por odio a la fe;*

Habiéndose recogido, en la fase diocesana ya celebrada, los testimonios relativos al martirio y a la fama de martirio *in tempore persecutionis;*

Y habiéndose indicado, en el curso del examen de la causa por parte del Dicasterio para las Causas de los Santos (Prot. 3260-6/25), la necesidad de completar la instrucción mediante la recepción de nuevos testimonios relativos a la fama actual y cons-

tante de martirio, a fin de asegurar la plena validez jurídica de la causa;

Considerando que la recogida de dichos testimonios constituye una *inquisitio supletoria*, conforme a los arts. 11, 15 y concordantes de la Instrucción *Sanctorum Mater*;

Y atendiendo a la petición del Postulador legítimamente nombrado,

En virtud de lo dispuesto en la Constitución Apostólica *Divinus Perfectionis Magister*; en las *Normae servandae in inquisitionibus ab Episcopis faciendis in Causis Sanctorum*; en la Instrucción *Sanctorum Mater*, especialmente en sus arts. 10-15, 27-34 y 83-85; y conforme al c. 1403 §1 del Código de Derecho Canónico, por el presente

DECRETAMOS

1. La apertura del proceso supletorio de la Causa de Beatificación o declaración de martirio de los Siervos de Dios *Jaume Serra Jordi, sacerdote diocesano, y CLXII compañeros, sacerdotes diocesanos, I compañero, diácono diocesano, I compañero, seminarista diocesano, así como IV compañeros, fieles laicos, muertos por odio a la fe.*
2. La constitución de un Tribunal Diocesano *ad hoc* para instruir el proceso supletorio de dicha Causa.
3. Que este Tribunal tenga por objeto recoger bajo juramento los testimonios relativos a la fama actual de martirio; la persistencia y difusión de dicha fama entre los fieles; las eventuales gracias atribuidas a su intercesión; la inexistencia de culto público ilícito; así como verificar la continuidad y espontaneidad de la devoción.
4. Que el tribunal esté constituido por:
 - Delegado Episcopal: Rvdo. D. David Compte i Verdaguer, quien presidirá las sesiones.
 - Promotor de Justicia: Rvdo. D. Lluís Vidal i Buxeda.
 - Notaria Actuarial: Sra. Raquel Parici i Pujol.

Todos ellos deberán prestar el juramento de fiel cumplimiento conforme a lo dispuesto en la Instrucción *Sanctorum Mater*, quedando obligados asimismo al secreto de oficio según la misma norma.

5. Que, concluida la instrucción, se proceda a la sesión solemne de clausura, se confeccionen los volúmenes originales y copias autenticadas y se remitan al Dicasterio para las Causas de los Santos para el examen de validez jurídica.

Dado en Vic, a 24 de febrero de 2026

+ Romà Casanova Casanova,
Obispo de Vic

Por mandamiento del Excmo. y Rvdmo. Sr. Obispo,

David Gómez Zaragoza,
Canciller y secretario general

Homilies

ENTERRAMENT DE MN. SEBASTIÀ CODINA I PADRÓS

Sant Pere de Vacarisses, 5-1-2026

Lectures pròpies del 5 de gener: 1Jn 3,11-21 // Jn 1,43-51

La notícia el món trasbalsa
fins el més llunyà indret
i el petit país s'impacta
de Jesús de Natzaret,
que esclavissa per l'Imperi
el naixent NOU HORITZÓ!

*Vostre sí doneu, Maria,
segellat d'emoció.
Que Nadal ens en sadolli
de la pau el bo i millor.*

Amb aquestes rimes dels goigs de Nadal del 2025 ens felicitava Mn. Sebastià Codina i Padrós, i nosaltres, enmig de les festes nadalenques, la vigília de la solemnitat de l'Epifania de nostre Senyor Jesucrist, celebrem amb dolor i alhora esperança les seves exèquies, demanant al Senyor que li doni la vida eterna. A més, ho fem en aquest temple de Sant Pere de Vacarisses, on ell va arribar com a rector el maig de 1968, un mes i un any significatiu d'un procés de canvi profund en les societats occidentals, amb repercussió, entre altres realitats, en el fet religiós. Mn. Sebastià Codina va servir aquest poble cinquanta-set anys —la més gran part dels setanta-un anys de sacerdoci al servei del poble fidel del Senyor—, als quals cal afegir els que ha continuat residint a Vacarisses, que, com ja s'ha dit, ha estat fins a la seva mort el proppassat 2 de gener, en el noranta-setè any de la seva estada en aquest món. En Tià, com es deia popularment, es va emmotllar del tot, des dels inicis, a aquesta població i a la seva gent. Conec el seu amor per vosaltres

i també de la vostra estimació per ell, com queda palès amb la vostra presència en el darrer comiat de qui no solament va ser el vostre rector sinó un més entre vosaltres, aportant a la població i la seva gent tota la seva capacitat de comunicador, amb intel·ligència i murrieria, sense deixar d'exercir el ministeri sacerdotal.

Tant en els seus goigs —que ens regalava setmana rere setmana en aquests darrers anys— com en els seus escrits i prèdiques hi apareixia sempre Jesús de Natzaret. Aquesta denominació de nostre Senyor li plaïa moltíssim, com si fos per a ell la millor expressió del nucli de la persona i del misteri del Salvador. Les lectures proclamades en aquesta missa exequial són les pròpies del present dia del temps de Nadal. Així, hem escoltat en l'evangeli com l'apòstol Felip deia al seu amic Natanael: *Hem trobat aquell de qui van escriure Moisès, en els llibres de la Llei, i els profetes: és Jesús, fill de Josep, de Natzaret*. Felip, que era del poble d'Andreu i de Pere, es va trobar amb Jesús, es deixà captivar per ell i el va seguir després d'escoltar les paraules del Mestre: *Vine amb mi*. De tal manera es deixà corprendre per ell que no pogué deixar de parlar-ne al seu company. No havia pas trobat un home més entre altres, sinó aquell en qui s'acomplien les esperances del poble d'Israel. Això mateix és el que resumeix, al meu entendre, el ministeri sacerdotal de Mn. Sebastià Codina: va lluitar perquè les persones que tenia encomanades poguessin trobar-se amb Jesús de Natzaret, amb la seva persona i amb el seu missatge; encara més, amb la salvació que brolla de la seva mort i resurrecció. De fet, cada eucaristia presidida per ell, cada sagrament administrat per les seves mans i el seu cor eren accions de Crist a favor dels qui amb fe s'acosten a la font de la vida, que no és cap altra que el cor obert de Jesucrist clavat i mort a la creu, com a expressió màxima de l'amor misericordiós de Déu a favor de la humanitat.

Estimats germans, en aquests moments de dolor per la mort del nostre estimat germà és bo de recordar-nos els uns als altres la gran esperança que mai no hem de perdre: l'Amor és més fort que la mort. En el fragment dels goigs que he llegit, mossèn Tià ens parlava del «naixent nou horitzó» que fa albirar el Nadal de nostre Senyor Jesucrist, el Fill unigènit de Déu que, per nosaltres i per la nostra salvació, davallà del cel i s'encarnà en el si virginal de Maria, com confessem en el credo, la professió de la nostra fe, amb tota l'Església, estesa d'orient a occident. Aquest «naixent nou horitzó» ens l'obre Jesús mateix; encara més, ell és la nostra esperança viva. Qui es troba amb ell, qui obre el cor al seu amor, experimentarà un nou horitzó en la seva vida, com ens ensenyava el papa Benet XVI (cf. *Deus caritas est*, 1). Nosaltres, doncs, pròpiament no som seguidors d'unes pràctiques o d'uns ritus,

sinó deixebles de Jesús de Natzaret, el Fill de Déu que s'ha fet germà nostre, compartint del tot la nostra existència, fora del pecat. El papa Lleó ens ensenya: «Déu és amor misericordiós, i el seu projecte d'amor, que s'estén i es realitza en la història, és abans que res el seu descens i la seva vinguda entre nosaltres per alliberar-nos de l'esclavitud, de les pors, del pecat i del poder de la mort [...]. Precisament per compartir els límits i les fragilitats de la nostra condició humana, ell mateix es va fer pobre i nasqué en carn com nosaltres. L'hem conegut, doncs, en la petitesa d'un nen posat en una menjadora» (*Dilexi te*,16). Sí, el «naixent nou horitzó» ens llença vers una plenitud que no podem ni somiar, però que, per l'Esperit Sant que ens ha esta donat, ja pregustem, amb tasts de cel. El mateix Jesús, com hem escoltat en l'evangeli, ho diu a Natanael: *Encara veuràs coses molt més grans [...]. Us ho dic amb tota veritat: veureu obert el cel, i els àngels de Déu pujant i baixant sobre el Fill de l'home*. Qui creu en Jesús, qui l'estima Jesús, qui espera en ell, té la certesa que Déu és sempre fidel a la seva paraula i que el seu amor no ens abandona mai, ni en la mort mateixa, perquè l'Amor és més fort que la mort.

Insistim-hi: l'amor és la realitat més profunda, perquè Déu és amor. El senyal més clar de la nostra pertinença al Senyor és la caritat. I, al mateix temps, també experimentem com és de difícil, estimar de debò. L'home és cercador de veritat i pidolaire d'amor. La veritat i l'amor estan units indissolublement. No hi ha amor sense veritat ni veritat sense amor. Els cristians en som conscients i per això som els qui sabem que, sense la font de l'amor que és Déu mateix, som incapaços d'eixir de l'egoisme que tant ens lliga. La font inexhaurible de la misericòrdia divina, que brolla del Cor de Jesús, ens omple d'esperança en la nostra lluita per viure en la llibertat dels fills de Déu, en l'amor i la veritat, sempre i en tota ocasió. Nosaltres avui, en esperit de caritat cristiana, preguem pel nostre germà que ens ha fet tant de bé. I gosem presentar al Senyor tot allò de bo que sabem d'ell. Al mateix temps, tot recordant-lo, tenim l'esperança de l'assoliment del goig de la vida eterna per a ell, perquè, com ens ha dit sant Joan en la seva primera carta: *Nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida; ho sabem perquè estimem els germans*. Així és: el que realment perdura de tot el que fem o deixem de fer en la vida per aquest món és el fet d'haver estimat i d'haver-nos deixat estimar per Déu i pel proïsme.

El més important en aquests moments és, com he dit, que preguem per l'etern descans de l'ànima del nostre germà Mn. Sebastià Codina i Padrós. Ho fem, confiant en la infinita misericòrdia del nostre Déu; ell ens coneix com ningú i sap de la nostra feblesa. En efecte, *pensem que Déu és més gran que la nostra consciència i que ell ho sap tot*,

deia la primera lectura. Per això, el que fem és deixar el nostre germà en les mans de Déu, en qui ell sempre cregué i esperà, i a qui sempre estimà, amb l'esperança que li hagi donat la corona dels fidels servidors, que vetllaven quan arribà l'amo.

No puc deixar de fer present en el darrer comiat del nostre germà aquella a qui, en els goigs que he citat, Mn. Codina s'adreça dient: *Vostre sí doneu, Maria, / segellat d'emoció*, i en concret en l'advocació de la Mare de Déu de l'Ajuda, prop del santuari de la qual ell nasqué i cresqué i a qui tingué gran devoció, encomanant-s'hi sempre i, encara més, en l'hora de la mort. A ella adreçava sovint aquesta pregària: «Sortint del vostre santuari / un dia us demanaré: / Torneu-me la visita / l'instant que em moriré. / Estrella que al cel guia, / guieu-me vós si us plau. / Adeu-siau, Maria. Maria, adeu-siau. Mare de Déu de l'Ajuda, / aquí teniu el vostre fill.»

Que ella hagi estat, doncs, per a mossèn Sebastià mare de misericòrdia en el moment de la seva mort i que, com donant-li la mà, el presenti davant el jutge de misericòrdia infinita. Així sigui.

ENTERRAMENT DE MN. ESTANISLAU CORRONS I GRAELLS

Crist Rei de Manresa, 8-1-2026

Lectures pròpies del 8 de gener: 1Jn 4,7-10 // Mc 6,34-44

Avui és primer dijous després de l'1 de gener, dia en què els sacerdots i diaques ens trobem normalment per a la nostra formació i pregària en esperit de comunió fraternal. Amb aquesta mateixa expressió de fraternitat, membres del presbiteri diocesà som presents en aquest temple de Crist Rei de Manresa per acomiadar, tot pregant pel seu etern descans, a qui durant vint-i-tres anys fou rector d'aquesta parròquia, Mn. Estanislau Corrons i Graells. Ens unim al dol de tots els qui vau compartir amb ell la vostra fe i el vostre zel per fer present el Crist a la capital del Bages des d'aquesta demarcació parroquial. També, evidentment, conec l'estimació envers Mn. Corrons per part de persones d'altres comunitats que ell serví, assenyaladament Artés. Aquesta fou la població que ell va escollir per a passar-hi el darrer trajecte de la seva vida en aquest món, concretament a la residència d'ancians de la Fundació Patronat de la Vila d'Artés, constituïda quan ell era rector d'aquella parròquia, tenint-hi un paper fonamental.

De Mn. Estanislau Corrons tinc el record d'un home profundament enamorat del seu ministeri. De fet, va estar al capdavant de la parròquia encomanada fins que va poder; quasi, podríem dir, més enllà de les seves forces. Era tan gran el seu desig de servir que s'oblidava de les seves limitacions. Potser no fou casualitat, sinó providència, que fos un Divendres Sant quan es va manifestar clarament que ell havia d'abandonar la parròquia, després de celebrar, el dia abans, el moment en què Jesús instituí l'Eucaristia i el sacerdoci, donant-nos el manament nou de l'amor i rentant els peus als seus deixebles; ni tampoc ho és que avui sigui dijous, dia que la pietat cristiana dedica a pregar pels sacerdots i per les vocacions sacerdotals. Un bon prevere ha acabat la seva cursa per aquest món, en el noranta-tresè any de la seva existència terrenal. Han estat seixanta-vuit les anyades de vida sacerdotal, havent celebrat l'aniversari d'ordenació presbiteral el proppassat 21 de desembre, en aquest mateix temple, acompanyat per molts de vosaltres. Com recordava la seva ordenació! I com havia experimentat la providència de Déu, acompanyant-lo en la seva existència! Això m'ho havia dit moltes vegades. Era un home enamorat del sacerdoci ministerial que va rebre com a do per al servei dels seus germans.

L'únic i etern sacerdot és Jesucrist. Ell ha escollit al llarg de la història de l'Església homes com mossèn Estanislau que s'han deixat configurar a ell, pastor, mestre i espòs de la seva Església, per tal que la seva donació es perpetui al llarg dels segles. En l'evangeli hem escoltat com sant Marc ens deia: *Jesús veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor*. El sacerdoci de Crist brolla del seu cor misericordiós, capaç de compassió envers els necessitats. Jesús és el rostre de la misericòrdia del Pare. En ell es fa present l'amor misericordiós de Déu a favor de la humanitat. Sí, sense Jesús els homes no tindríem el veritable pastor que ens duu a bones prades.

Els sacerdots som els qui entrem, per pura gràcia, en aquesta dinàmica de compassió i donació del Salvador. Certament que en el món hi ha moltes necessitats, moltíssimes. La crida de Jesús a seguir-lo, com van fer els apòstols, significa acceptar que no ens dediquem a cap causa concreta sinó a totes, sabent que Jesús és el salvador de tots i cada un dels homes i de l'home sencer. L'opció de fe ens fa servidors de totes i cada una de les persones per tal que puguin trobar-se amb el qui ha vingut, enviat pel Pare, a redimir la humanitat del pecat i de la mort. És una opció radical, perquè vol ajudar des de l'arrel, amb la ferma confiança, nascuda de la fe, que el que tothom anhelava i desitjava des del fons del seu cor és el trobament amb Jesús, el qui és, segons les seves mateixes paraules, *el camí, la veritat i la vida*. Després dels anys de la guerra civil, quan molts

cristians moriren confessant Jesús com a únic Rei, joves com Mn. Estanislau Corrons volgueren seguir les petjades dels sacerdots martiritzats, perquè Crist regnés en tots els cors. Ho van fer amb generositat, provinents de famílies profundament cristianes, i es van donar incansablement en l'exercici del seu ministeri, malgrat que veieren també com, al llarg dels anys i per diverses causes, molta gent abandonava el camí de la fe o, almenys, deixava de transitar pels camins dels sagraments i de la pregària cristiana. I això, és clar, dol profundament al pastor d'una comunitat. Tanmateix, no perderen el seu zel d'anunciadors de l'Evangeli i el servei de les comunitats en la unitat i la pau.

En l'evangeli proclamat hem sentit com Jesús deia als seus deixebles, preocupats per com donarien menjar a la multitud aplegada entorn seu: *Doneu-los-en vosaltres mateixos*. Fins i tot, després de partir i multiplicar els pans, *els donava als deixebles perquè els servissin a la gent*. L'Església ha entès que en aquest signe de Jesús no solament se'ns demana que compartim el nostre pa amb els qui en tinguin necessitat, sinó que s'expressa la realitat de l'Eucaristia com a aliment vital. Al servei d'aquest sagrament hi ha els qui participem del sacerdoci apostòlic. Som els qui, en raó del sagrament de l'orde rebut, presidim en persona de Crist la celebració eucarística, per tal que no manqui per als creients aquest aliment de vida eterna que ens fa ser cada vegada més el que som: Cos de Crist, Església cridada a ser enmig del món «com un sagrament, o senyal i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà», com ens ensenya el Concili Vaticà II (LG, 1).

El sacerdoci és *officium amoris*, segons expressió de sant Agustí. Ho és, perquè la raó de la crida de part del Senyor és l'amor al qui ha escollit. També és l'amor la raó de la resposta, perquè demana donació plena al servei dels germans. Sense oblidar que la finalitat de la vida sacerdotal és que l'amor sigui present en el cor i en les obres de tota persona a qui el ministre de l'Església serveix. Ja sabem que l'Eucaristia té com a fruit l'amor en el cor del qui hi participa, perquè s'hi fa present l'amor de Déu en la seva màxima expressió. Recordem les paraules que hem escoltat en la primera lectura: *L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats*. No oblidem mai que la missa és el memorial del misteri pasqual de nostre Senyor Jesucrist, la seva mort i la seva resurrecció. Per aquesta raó el centre i el cim de la vida sacerdotal és la celebració del sacrifici eucarístic amb el poble i per a bé del poble, perquè *l'amor ve de Déu*.

Per tot això, el nostre cor s'omple de joia en veure com mossèn Lau, com es deia popularment, ha acomplert el seu ministeri de manera fidel i constant, i com ha maldat per tal que els qui el Senyor li va encomanar en els diversos ministeris tinguessin el pa de la Paraula i el de l'Eucaristia; així com de les seves mans brollaren tantíssimes obres de servei i de caritat a favor de les persones que trucaven a la seva porta. I això ens omple d'esperança. Sabem de cert, confiant en la infinita misericòrdia de Déu que Mn. Corrons va administrar en la seva llarga vida, que el Senyor l'acollirà entre els seus sants i elegits, a fi de participar en les noces eternes del Creador amb la humanitat. Tot i això, no pot mancar la nostra pregària fraternal per ell, per tal que el Senyor amb la seva clemència el purifiqui de les mancances que encara poguessin restar en el seu cor i així pugui entrar ja ara a la festa del cel.

Ha mort un sacerdot, fill i servidor d'aquesta ciutat de Manresa, i en el seu traspàs és bo que tinguem present la necessitat de servidors de l'evangeli en el nostre bisbat. Demanem, per la intercessió de tantíssims sacerdots fills d'aquesta terra que s'han lliurat al servei sacerdotal, que molts joves, escoltant la crida del Senyor, acceptin fer-se servidors de Crist i de la seva Església. Tant de bo que Déu suscités vocacions al sacerdoci en les parròquies d'aquesta ciutat! Que sigui la nostra pregària humil i confiada, en la mort de Mn. Estanislau Corrons i Graells: «Doneu-nos, Senyor, molts i sants sacerdots.»

INICI DE LA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL BAGES SUD

Catedral de Sant Pere de Vic, 4-2-2026

Dimecres IV – II

El temps passa inexorablement: si el mes d'octubre passat ens trobàvem per l'inici de la visita pastoral a l'arxiprestat del Lluçanès, avui encomanem a la intercessió de sant Bernat Calvó la quarta visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Sud, que es perllongarà fins al mes de juliol. La visita pastoral del bisbe a les parròquies i comunitats és un moment de gràcia abundosa, perquè no és pas el prelat qui visita, sinó que, pel ministeri que he rebut, és el Senyor qui ho fa, per mitjà de la feblesa de la meva persona, per al bé dels fidels que configuren les comunitats cristianes de la diòcesi. Per això, celebrar la missa en aquest altar, on reposen les restes del bisbe sant del nostre bisbat, és confessar que el que es realitza en la visita pastoral és un moment de gràcia, ja

que és presència de Jesús enmig del seu poble. Així ho feia el venerable Josep Torras i Bages abans de cada visita pastoral seva.

Enceto aquesta quarta visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Sud amb l'esperança que la gràcia i la misericòrdia de Déu no ens mancarà en el trobament amb la gent i en la celebració dels misteris cristians. El bisbe ha de ser sempre un testimoni d'esperança enmig de la seva Església. Pregueu per tal que no manqui mai en aquest temps de presència enmig dels preveres, religiosos i laics el testimoniatge d'esperança, de confiança en la presència de l'amor de Déu entre nosaltres. Tant de bo que el Senyor em concedís el do de poder veure amb la seva mirada la seva presència en el cor de cada creient i enmig de cada comunitat. Perquè Jesús és enmig nostre. Ell és la nostra gran i única riquesa. Per això, la nostra lluita com a comunitats cristianes és la de romandre fidels al Senyor, com a veritables deixebles seus que lluiten per ser cada dia més creients, creïbles i amb la missió d'eixamplar encara més el Regne de Déu entre nosaltres. Sant Agustí predicava, en un dels seus sermons, la necessitat absoluta de romandre amb Crist. Deia: «Per a ser deixeble no n'hi ha prou d'acostar-se, s'ha de perseverar. Perquè nosaltres, si no romanem en ell, ens veiem a terra; ell, en canvi, encara que no restés en nosaltres, no per això quedaria sense estança, perquè la té en si mateix, ell mateix és la seva pròpia casa, d'on ell mai no s'allunya. Per a l'home, que es va perdre a si mateix, és una desgràcia quedar-se dins d'ell mateix. Nosaltres, doncs, romanguem en ell perquè el necessitem; ell resta en nosaltres per pura misericòrdia» (*Sermó 134,1*). Sí, hem de refermar en els nostres cors el convenciment que necessitem Déu. No hi ha error més gran que pensar que per nosaltres mateixos ja ens bastem i que el Senyor és superflu per a la nostra existència. Els cristians hem rebut la gràcia de ser deixebles seus; no deixem mai, doncs, de ser el que som, vulguem romandre amb ell, en totes les circumstàncies de la nostra existència. Donem-li el lloc que li pertoca en les nostres comunitats: el centre; però deixem també que ell sigui present com a rei que serveix en les nostres famílies i en totes les realitats humanes on ens movem. No tinguem por d'obrir de bat a bat les portes dels nostres cors a Jesús: ell ve a salvar-nos, a alliberar-nos de la por de la mort i de l'esclavatge del pecat.

En l'evangeli hem escoltat com el Senyor anà a Natzaret i, després del fracàs, *recorria les viles i els pobles i ensenyava*. No fou un passeig triomfal, el que va fer Jesús per les terres de Judea, Galilea i altres indrets. Molts el van seguir, fent-se deixebles seus, però no tots van perseverar. Fins i tot molts d'altres el rebutjaren, escandalitzats per la

seva humanitat, per la seva quotidianitat: *¿No és el fuster, el fill de Maria?* Els cristians d'aquests moments de la història hem de ser testimonis de Jesús de Natzaret, el que trobem en els evangelis i en el si de l'Església; ella és la que ens mostra el veritable rostre del nostre Mestre. Ser cristià, avui com sempre, té el seu origen en el trobament amb Jesús, no un Jesús merament del passat, ni un Jesús ideologitzat, com un simple model per a aquelles coses que el pensament dominant ens imposa. No, Jesús és veritable Déu i veritable home, i en la seva humanitat ens mostra el rostre del Pare i el misteri que batega en el més pregon de tota persona humana. En un temps d'espiritualitats desencarnades, nosaltres proclamem que en el cor humà i diví de nostre Senyor Jesucrist hi ha present l'amor de Déu en la seva màxima expressió. El seu cor ferit per amor –amb aquelles llagues que es van obrir en la creu i es van fixar per sempre en la resurrecció i evoquen tothora el misteri d'amor i de dolor– és la font inexhaurible de la misericòrdia divina. Cal mirar aquest cor de Jesús nafrat perquè mai no perdem l'esperança, ja que és impossible d'oblidar un amor fixat per sempre en carn i sang.

Estimats germans, com necessitem retornar a la font de la nostra vida, que no és cap altra que Jesús mateix! No ens perdem en altres disquisicions que ens aclaparen i ens divideixen. Solament si tenim l'experiència profunda i, al mateix temps, senzilla del trobament amb Crist, de tu a tu, en el si de la comunitat cristiana, podrem gaudir de la pau que solament ell pot donar i, alhora, del zel de ser missioners seus allà on ell ens duu, per a ser els seus apòstols. Jesús té set de ser estimat per molts, per tots els qui ell ha escollit per a formar part del seu poble sant. Nosaltres, pobres i amb poques forces, som el seu Cos, enmig dels nostres pobles i ciutats. Potser ens rebutjaren, escandalitzats pel nostre pobre testimoniatge, però el Senyor sempre tocarà el cor d'alguns i, des d'aquests pocs, en farà molts per a glòria de Déu i bé nostre.

Una darrera i curta reflexió a partir de la primera lectura que hem escoltat. El rei David va caure en el pecat de la seva supèrbia: comptar amb les seves forces per a la guerra. El Senyor el castiga amb la pesta per a ell i el seu poble. Em quedo amb les seves paraules de petició des del seu penediment: *Soc jo qui he pecat, soc jo el culpable, però aquests, que són el ramat, ¿quin mal han fet? Castigueu-me a mi i a la meva família.* M'ho aplico a mi mateix: quantes vegades faig una pregària semblant: «Senyor, que no pagui el vostre poble els meus pecats!» Començant per mi, que soc, per pura gràcia de Déu, pastor en mom de Crist, d'aquest bisbat, i seguint per tots i cada un dels qui formem el presbiteri diocesà, sento que el Senyor ens crida a una

més gran conversió personal i pastoral per a ser enmig del nostre poble els qui anem al davant d'una Església formada per creients i creïbles amb la missió d'eixamplar encara més el Regne de Déu amb la caritat i l'evangelització.

Encomanem-nos, en l'inici de la visita pastoral, a sant Bernat Calvó i a la intercessió de santa Maria, Mare de l'Església, present en tants llocs com a titular de les parròquies i en capelles i esglésies, assenyaladament en el santuari de Joncadella, ella que és estimada per tots els qui formen les comunitats de l'arxiprestat del Bages Sud. Que els fruits de salvació, d'unitat i de pau siguin ben abundosos. Així sigui.

ENTERRAMENT DE MN. NARCÍS RIBA I CODINA

Catedral de Sant Pere de Vic, 20-2-2026

Rm 5,5-11 // Lc 12,35-40

El nostre germà Mn. Narcís Riba i Codina ens ha deixat de manera discreta, talment com ha estat la seva vida en aquest món. Des del seu naixement i baptisme a Balsareny fins a la seva mort a Vic, resident a la Casa Sacerdotal, mossèn Narcís ha dut una existència lliurada a l'Església, tant durant la seva formació en les ciències eclesiàstiques quan era seminarista, com, durant cinquanta-un anys de sacerdoci, en els molts ministeris que li foren encomanats; tots exercits sempre amb dedicació i lliurament. La llarga malaltia li va anar impedit paulatinament de complir els serveis sacerdotals, a mesura que les seves capacitats de moviment i percepció es perdien, fins a desembocar en una activitat molt minsa. És d'assenyalar com, malgrat les xacres, sempre et rebia amb un somriure i responent: «Bé», quan li preguntaves: «Com te trobes?» La pau sempre es manifestava en el seu rostre i en les seves poques paraules, sense proferir cap queixa ni cap demanda. Haig de ponderar, per altra banda, l'atenció delicada i amorosa que li han donat les assistents i tot el personal la Casa Sacerdotal, en cadascuna de les fases de la seva dolença i en cadascuna de les seves necessitats.

El misteri de la vida humana, amb totes les seves fortaleeses i febleses, contínuament ens interroga. *Què és l'home, perquè us en recordeu?*, cantem amb el salm vuitè. Que, malgrat la nostra petitesa, tinguem la dignitat de fills, cridats a la vida per sempre, és la gran aportació de la fe cristiana que ens ajuda a donar sentit a la nostra existència. Aquesta

visió religiosa ens dona esperança en la celebració de les exèquies de Mn. Narcís Riba. *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor*, ens deia sant Pau en la primera lectura que hem escoltat. Perquè ens ajuda a mirar tota la vida del nostre germà que ha estat cridat a la vida eterna, des de la confiança que ell ha estat sempre en les mans d'aquell que ha vessat en el seu cor el seu amor, per l'Esperit Sant, amor que l'ha acompanyat sempre.

Entre els ministeris sacerdotals exercits per mossèn Narcís vull subratllar el de consiliari diocesà de la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat. Us va acompanyar sempre fins que va poder i, a més, experimentant ell també la discapacitat en la mobilitat reduïda. Penso que els qui formeu part de la Fràter éreu la seva família, amb qui compartia alegries i penes, amb qui sempre trobava una veu i una mà amigues. El món de les discapacitats ha de ser vist d'aquesta manera: tots tenim una o més mancances en molts aspectes de la nostra persona —en el cos, en la ment o en l'esperit—, i, al mateix temps, tots tenim capacitats diverses. Compartir, potenciar el que hom pot donar, mirar des de la fraternitat i no pas des d'un paternalisme sentimental ajuda l'individu en la seva dignitat i vàlua, més enllà de les seves capacitats o incapacitats. Per això, la llarga malaltia del nostre germà, amb la minva contínua de les seves facultats, la mirem des de la fe i l'esperança, perquè sempre i en tot moment ha estat prevere, un *alter Christus*, ja que el sacerdot no ho és tant pel que fa, per les seves accions, com sobretot pel seu ésser, pel fet d'haver estat configurat a Crist per mitjà del sagrament de l'orde, a fi de ser sempre i en tot moment presència de Jesús sacerdot, pastor, mestre i espòs de la seva Església. La prostració de mossèn Narcís, doncs, l'hem de mirar des d'aquelles paraules de Jesús: *Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit* (Jn 12,24). Déu sap el bé que pel seu sacerdocí, també durant la malaltia, ell ha fet entre nosaltres.

Celebrem les exèquies en aquesta catedral basílica de Sant Pere de Vic, a la qual Mn. Narcís Riba serví com a canonge del capítol catedralici. La celebració de l'Eucaristia, tot pregant pel seu etern descans, és, al mateix temps, el nostre agraïment per tots els altres ministeris que ha exercit en la nostra diòcesi com a vicari parroquial, rector, consiliari, director del Secretariat de Litúrgia, vicari general. Sempre els dugué a terme amb saviesa i generositat, dins la comunió eclesial i amb el desig de servir, oferint el millor d'ell mateix. Amb tota certesa ha estat un servidor fidel, d'aquells a qui el Senyor troba a punt i de qui afirma: *Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un*.

Els cristians tenim uns ritus propis per al comiat dels nostres germans. Sabem que el que fem ens ha estat principalment donat, no sols per la tradició, sinó pel mateix Crist, perquè, com sabem i ens diu la constitució *Sacrosantum Concilium* del Vaticà II: «La litúrgia és considerada com l'exercici del ministeri sacerdotal de Jesucrist, en el qual, per mitjà dels senyals sensibles, és significada i, de la manera pròpia de cada un, és causada la santificació de l'home i, així, el Cos místic de Jesucrist, és a dir, el Cap i els seus membres, realitza el culte públic» (7). Adonem-nos del que estem vivint: Jesús oferint-se per la salvació de la humanitat. Doncs també ha de ser aquesta la nostra pregària pel nostre germà: nosaltres oferint-nos amb Crist perquè la salvació es manifesti plenament en mossèn Narcís. La nostra caritativa petició és que el Senyor el purifiqui de les mancances que encara poguessin restar en el seu cor, per tal que participi ja ara de les festa eterna del cel, la de les nocces de Déu amb la humanitat.

Tot just iniciada la santa Quaresma moria el nostre germà. Ell, doncs, se'ns ha avançat en la vivència de la Pasqua, perquè ha estat cridat a la Pasqua eterna, al Diumenge sense posta. De fet, «en la litúrgia terrenal participem, pregustant-la, de la del cel, que és celebrada a la ciutat santa de Jerusalem, a la qual ens encaminem com a pelegrins i en la qual hi ha Crist entronitzat a la dreta de Déu, ministre del Santuari i de l'autèntic tabernacle» (SC 8). Aquesta ha estat la vivència seva i la nostra en la celebració de cada missa. Per això, l'enterrament del nostre estimat germà Mn. Narcís Riba i Codina és ple de la pau que dona la certesa que la mort ha estat vençuda. L'amor és més fort que la mort. Crist, amb el seu misteri pasqual, ha esbotzat les portes del reialme tenebrós i ha donat la vida per sempre als qui en ell creuen i a qui estimen. Aquesta és la nostra gran confiança: caminem vers la plenitud. La mort no és el final, sinó una porta oberta a l'esperança. Tot el que sentim en el nostre cor ple de caritat ho posem en mans de santa Maria, Mare de Déu i mare dels sacerdots, que sempre ha acompanyat el nostre germà en el seu pelegrinatge terrenal i ara l'introdueix en l'estada celestial. Així sigui.

Glossa setmanal

CERCADORS DE SENTIT

[4 de gener del 2026]

La condició humana ens manifesta que no som solament creats per a fer activitats diverses —viure experiències, acumular més i més coses i al final, irremissiblement, caure en el son de la mort—, sinó que ens duu a intuir que ha d'haver-hi quelcom més. Què guanyaria un individu si no sabés trobar el sentit del que fa i experimenta? La cultura imperant, tecnocientífica, no ajuda a fer-se aquelles preguntes substancials que ens presenta el Concili Vaticà II: «Què és l'home? Quin és el sentit del dolor, del mal, de la mort, coses que continuen existint malgrat tant de progrés? De què serveixen aquelles victòries assolides amb un cost tan gran? Què pot aportar l'home a la societat, què en pot esperar? Què vindrà després d'aquesta vida terrenal?» (*Gaudium et spes*, 10). Dient-ho d'una altra manera: el més important no és saber que existim, sinó descobrir quin sentit té la nostra vida.

La manca de sentit de l'existència duu clarament al nihilisme: aquella visió que, en el fons, nega la mateixa realitat, com si tot fos com un somni, com una al·lucinació col·lectiva. Descobrir que en la realitat hi ha sempre una causa i una finalitat aporta al viure humà un sentit que possibilita afrontar la mateixa vida amb una llum que esvaeix la foscor del sense-sentit. Enfront de postures materialistes (no existeix res més que la matèria) o existencialistes (solament importa el viure sense preguntar-se pel més enllà), cal oposar la realitat del «ser». De fet, la gran qüestió és aquesta: optar pel «ser» enfront del «no ser». El nihilisme duu fàcilment a la cultura de la mort, amb dues clares manifestacions: l'eliminació de la vida en el si de la mare i provocar la mort en el llit de la malaltia; sense oblidar la manca de natalitat. ¿Com és possible negar el que hi ha inscrit en el cos i en el cor dels homes i les dones, la maternitat i la paternitat?

La fe ens fa saber que en l'origen i en la fi de la nostra vida hi ha Algú. Això dona un sentit a tot el que en la nostra existència experimentem, tant en el que és goig com

en el que hi ha de sofriment. Fins i tot, ens fa veure que tota la realitat humana i el mateix univers prenen sentit: «L'Església creu que la clau, el centre i el fi de tota la història humana es troba en el seu Senyor i Mestre» (*ibídem*). En definitiva, a la llum de Jesucrist, el Verb encarnat, el misteri de l'home s'il·lumina i aquest troba la força per a afrontar els reptes de la seva existència.

UNA PAU DESARMADA I DESARMADORA

[11 de gener del 2026]

No podem perdre l'oportunitat d'acollir el missatge del Sant Pare amb motiu de la Jornada Mundial de la Pau, celebrada el proppassat 1 de gener. I, en concret, fer una reflexió sobre «una pau desarmada i desarmadora», lema que acompanya el mestratge de Lleó XIV des de les seves primeres paraules el dia de la seva elecció: «La pau sigui amb vosaltres.» Aquesta és la pau de Crist ressuscitat, una pau desarmada i una pau desarmadora, humil i perseverant. Prové de Déu, de Déu que ens estima a tots incondicionalment.»

Els cristians som els qui hem acollit les paraules de Jesús en la seva resurrecció: *Pau a vosaltres*. Paraules que han donat molt de fruit en tantes i tantes persones al llarg de la història, essent testimonis que l'obra de Crist en el món continua, «esdevenint fins i tot més perceptible i lluminosa en la foscor dels temps». La fe en el Ressuscitat ens ha de fer descobrir més i més que «la pau existeix, vol habitar-nos, té el poder suau d'il·luminar i eixamplar la intel·ligència, resisteix a la violència i la venç»; i això enmig d'un drama que Francesc, papa, va definir com a «tercera guerra mundial a trossos».

La tenebra no ens ha de fer oblidar la llum. Hem de deixar que l'esperança s'obri pas en el nostre cor i en les nostres existències. La pau és una opció personal que cal conrear i defensar, des d'aquell convenciment de sant Agustí: «Si voleu atreure els altres vers la pau, sigueu els primers a posseir-la i retenir-la. Que cremi en vosaltres el que posseïu per a encendre-ho en els altres» (*Sermó*, 357, 3). Hem d'estar ben convençuts que la pau no és un ideal inabastable. Quan manquen les idees, es trenquen els ponts, es fa un relat que justifica l'agressivitat —oblidant on és capaç d'arribar la humanitat—, quan es cau en una obsessió permanent de defensa i de seguretat, l'únic que resta és el que estem veient: una cursa desaforada de despeses militars, assolint la xifra del 2,5 % del PIB mundial.

És aquest el camí de l'autèntica humanitat? Doncs, no. Com podem no voler la pau, tot mirant els nostres fills, els més petits, els més febles? La pau no és un ideal inabastable. Hem de ser capaços d'un desarmament integral, el qual suposa fer desaparèixer la psicosi bèl·lica i fer néixer la confiança recíproca com a primer pas per a la pau. I el repte de cada comunitat cristiana és convertir-se en «casa de la pau» on s'aprèn a desactivar l'hostilitat mitjançant el diàleg, on es practica la justícia i la pau».

FESTEJAR JUNTS UN DIA EL DO DE LA COMUNIÓ PLENA

[18 de gener del 2026]

Després de les festes nadalenques, en què Jesús s'ha manifestat davant tot el món com a llum de la llum, els fidels som convidats a celebrar l'Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians, del 18 al 25 de gener. El poble de Déu que peregrina per aquest món adreça la seva oració al Senyor amb la ferma esperança que un dia podrem festejar junts el do de la comunió plena. Atès que Jesús mateix ho va demanar al Pare en la seva pregària sacerdotal: *Que tots siguin u* (Jn 17,21), la nostra petició per la unitat dels cristians ha de ser curulla de confiança. El que als nostres ulls sembla difícil, el Senyor és capaç de fer-ho, *perquè per a Déu res no li és impossible* (Lc 1,37).

La unitat dels cristians és quelcom que pertoca a tot cristià. No podem pensar que això pertany a altres. La pregària per la comunitat plena de totes les Esglésies i comunitats cristianes és un deure de tothom, personalment i comunitàriament. Ho és ara com sempre; però, si pot ser, encara més en aquests moments en què en els nostres pobles i ciutats hi ha una presència creixent de fidels d'altres confessions que no són la catòlica. La vinguda de gent de l'Europa Oriental fa presents comunitats ortodoxes de diferents països, i l'arribada d'africans i americans ha aportat comunitats protestants diverses. No solament s'esdevé en els pobles, fins i tot en les nostres llars, per motius diversos: els qui tenen cura dels nostres ancians i els qui per motiu de matrimoni s'incorporen a les famílies d'aquí. En menys paraules: la diversitat de confessions cristianes no és una cosa llunyana, sinó que resulta ben present entre nosaltres.

Per aquesta raó, el neguit fet pregària per la unitat dels cristians ens ha de dur a establir ponts de relació entre uns i altres, diversos en les confessions però amb

la mateixa fe en Crist, Fill de Déu i germà nostre. A més, en un món fracturat i polaritzat, els seguidors de Jesucrist hem de donar el testimoniatge que, malgrat les diferències que pugui haver-hi entre nosaltres, no hem de perdre la capacitat de trobar-nos, de compartir, de pregar junts, de treballar per la justícia i la pau, de ser defensors fermes de la dignitat de la vida humana en totes les seves fases. No oblidem que és el mateix Esperit qui actua enmig nostre; ell és capaç d'obrir camins d'esperança vers la comunió plena: *Un sol cos i un sol Esperit, com és també una de sola l'esperança que neix de la vocació rebuda* (Ef 4,4).

PARLAR AMB DÉU I PARLAR DE DÉU

[25 de gener del 2026]

De vegades es diu —de manera no gaire correcta— que els cristians som una de les religions del llibre, com ho són els jueus i els musulmans. Però no és pas així: som seguidors de Jesucrist, la Paraula eterna de Déu que s'ha fet home per nosaltres i per la nostra salvació. Sí que l'Església té en gran estima el llibre dels llibres, la Bíblia, que conté la Paraula de Déu, que és Jesucrist. Recordem aquella afirmació de sant Jeroni: «Ignorar les Escriptures és ignorar Crist.»

La presència de les Escriptures Santes en la litúrgia cristiana és molt forta. De fet, el ritu romà, el nostre ritu, té una gran presència dels textos bíblics en totes les seves celebracions, principalment en la santa missa. La litúrgia de la Paraula posseeix molt relleu i importància, no com a mera preparació de la sinaxi eucarística, sinó en el sentit que la consciència de l'Església és la de preparar les dues taules per als seus fills: la de la Paraula i la de l'Eucaristia. Tanmateix, això no treu la necessitat que tots els fidels tinguem la lectura dels llibres sants com a cosa quotidiana. Llegir, meditar, contemplar els textos bíblics ens ajuda a fer una pregària més ben fonamentada. No oblidem que la raó de tot el procés de revelació o manifestació de Déu als homes té una única raó: el desig d'amistat de Déu amb la humanitat, que ens recordava el sant pare Lleó en una ensenyança recent, comentant la constitució dogmàtica *Dei Verbum* del Concili Vaticà II: «*Ja no us dic servents, perquè el servent no sap el que fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare* (Jn 15,15) [...] Jesucrist transforma radicalment la relació de l'home amb Déu; d'ara endavant, serà una relació d'amistat. Per això l'única condició de la nova aliança és l'amor.»

Llegir amb fe la Bíblia i fer-ho a la llum de l'Esperit Sant duu clarament a la relació d'amistat amb Déu, la qual cosa significa el diàleg que comporta l'escolta mútua. Això és la pregària: tracte d'amistat amb Déu. Afirmo una vegada i una altra la necessitat de l'evangelització, perquè tots els qui el Senyor ha escollit puguin trobar-se amb Jesús viu i present entre nosaltres. Al mateix temps, vull remarcar la necessitat de parlar amb Déu, sabent que ell ens ho ha dit tot en el seu Fill i espera de nosaltres la resposta de fe i d'amor, la qual inclou el «tu a tu» de la pregària. Si ho fem així i a bastament, no ens serà tan difícil «parlar de Déu» al nostre proïsme, perquè sabem què és «parlar amb Déu».

SINODALITAT PER A LA MISSIÓ

[1 de febrer del 2026]

Aquestes dues paraules poden semblar estranyes per a moltíssima gent i, de fet, ben pocs sabrien donar-hi contingut. Però en el camp eclesial ja fa temps que ressonen com a reptes a enfrontar en el canvi d'època en què som immersos. Hem de ser ben conscients que el temps de la «cristiandat» —quan l'ambient era majoritàriament cristià i la cultura empenyia vers els sagraments i la pregària cristiana— ja ha passat. Ara som en uns moments en què impera un «paganisme», en el sentit que Déu no és present en el cor i en la quotidianitat de la vida. El sentit religiós ja no es fa present en els moments crucials de l'existència: néixer, créixer, sexualitat, família, malaltia, mort; sense oblidar els camps de la cultura, l'ensenyament, l'economia, la política. Per a molts dels nostres coetanis Déu no hi és, ni hom l'espera.

Aquesta situació en relació amb la fe cristiana enmig dels nostres pobles i ciutats —fins i tot en les nostres mateixes famílies i amistats— no ens pot deixar indiferents. Com a creients hem de tenir presents aquestes paraules seves: *Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la bona Nova. Els qui creuran i es faran batejar se salvaran, els qui no creuran seran condemnats* (Mc 15,15-16). Tots els qui creiem en Crist, després de sentir aquest enviament del Mestre, no podem restar impàvids, com si això no fos per a nosaltres, sinó que hem d'experimentar la santa insatisfacció de veure que no hem fet tot el possible perquè molts s'hagin pogut trobar amb Jesús i, en ell, trobar el sentit de la seva vida. Siguem ben conscients que la manca de sentit en el cor d'una persona solament duu a la buidor, al frec desagradable del no-res, al desassossec que genera la inconsistència de l'ésser. ¿Ens podem permetre de mirar a un altre costat, cercant culpables d'aquesta situació, sense fer res nosaltres?

L'Església ens convida a esdevenir més i més missioners. Per a ajudar-nos a assolir aquest objectiu, ens demana que ens posem en camí amb altres que tinguin el mateix neguit. Hem de ser capaços de trobar-nos per compartir sinodalment —cercant la voluntat de Déu, a la llum de l'Esperit Sant, en l'escolta de la Paraula de Déu i en el diàleg mutu—, per tal de descobrir els camins a fressar en l'anunci de Crist enmig del nostre món.

Faig una crida, doncs, a tots els qui formem l'Església de Vic a acollir la invitació a constituir grups —en parròquies, arxiprestats, moviments, associacions— que vulguin viure l'experiència de la sinodalitat per a la missió en aquesta terra nostra.

COMBATRE LA POBRESA ÉS CONSTRUIR LA PAU

[8 de febrer del 2026]

La pau no és un concepte negatiu que es defineixi per l'absència de guerra, sinó plenament positiu: la situació en què una persona, dins una comunitat humana, viu en justícia, exercint lliurement els seus drets i els seus deures, amb tots els mitjans necessaris, tant materials com espirituals. El concepte bíblic *shalom* té aquest significat, posant, a més, el seu fonament en la relació amb Déu, font de misericòrdia infinita. La salutació de Jesús als seus deixebles el matí de Pasqua fou aquesta: *La pau sigui amb vosaltres* (Jn 20,19). El sant pare Lleó, en la seva primera salutació, va emprar aquesta expressió pasqual de Crist per a adreçar-se a tota l'Església i, a més, ens convida reiteradament a ser artesans de la pau desarmada i desarmadora.

El missatge de la Campanya contra la Fam de Mans Unides del 2026 posa l'accent en aquest mateix tema de la pau, des d'una posició no pas de mers espectadors, sinó com a protagonistes de la construcció de la pau en el nostre món. Fent ressonar el clam de les fundadores de la seva organització humanitària, nascuda al redós de l'Acció Catòlica, ens proposen declarar la guerra a la fam. En un moment de la història en què l'ambient de rearmament per a la guerra s'imposa, i quan veiem tants conflictes bèl·lics, amb totes les seves conseqüències de destrucció, de sofriment i de mort, és molt necessari que els qui desitgem la pau de veritat col·laborem en els projectes que Mans Unides ens presenta i que volen combatre la pobresa, per tal que regni la pau.

Aproximar-se a les dades et trenca el cor, perquè veus que mil cent milions de persones —la meitat dels quals són infants— viuen la pobresa en moltes dimensions, tant l'alimen-

tària, com la social, la sanitària, l'educativa. Aquestes xifres s'aguditzen en veure que més d'un terç són en països que sofreixen guerres. Encara més t'esborrones quan saps que la xifra d'inversió en la cursa armamentista ascendeix a més de dos milions de milions d'euros l'any passat.

Enfront d'aquestes dades, sabent que en cada xifra hi ha unes persones concretes amb el seu rostre i la seva història, no podem fer res més que aixecar la nostra veu i denunciar tot el que sigui enfrontament, divisió i guerra. Els primers que sofreixen les conseqüències d'aquestes realitats negatives són els més pobres. Però, a més, no podem restar inactius; hem de fer el que puguem col·laborant, en concret, amb la Campanya Contra la Fam que truca a la porta del nostre cor, perquè, com deia Benet XVI: «Combatre la pobresa és construir la pau.»

QUÈ ENS APORTA LA FE EN CRIST?

[15 de febrer del 2026]

En aquests moments d'urgència evangelitzadora és bo de plantejar-nos què ens aporta la fe en Jesucrist, perquè, en la mateixa mesura en què en siguem conscients, sentirem la necessitat d'anunciar-lo als qui no el coneixen. La sortida caritativa i missionera solament tindrà sentit si hi ha una veritable consciència de creients i una lluita sincera per viure amb fidelitat als ensenyaments de Crist.

Ens diu Jesús: *Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la bona nova. Els qui creuran i es faran batejar se salvaran, els qui no creuran seran condemnats* (Mc 15,15-16). La conseqüència del rebuig de la bona nova costa d'entendre a la mentalitat actual, en què predomina la llibertat sense relació amb la veritat. Certament que el Senyor té, amb la seva gran misericòrdia, molts camins per a la salvació de la humanitat; els quals, però, sempre han de passar pel seu Fill, redemptor dels homes. Els creients hem d'estar joiosos que Déu ens hagi cridat a viure en el camí de la salvació en Jesucrist. Que no ens passi com a aquells obrers de la primera hora, cridats per l'amo de la vinya de la paràbola de Jesús (cf. Mt 20,1-16). A aquests, en veure que rebien la mateixa paga els qui havien treballat menys que ells, se'ls en van els ulls a la vida fàcil i còmoda dels qui amb poc esforç han rebut el mateix salari —aquell *se salvaran* del mandat de Jesús.

Pensar que estar «desocupats» —una vida sense fe ni pregària— és més agradable que «treballar a la vinya» és no entendre què és un cristià. Evidentment que seguir Crist significa prendre la creu i anar darrere seu en totes les circumstàncies. Però, al mateix temps, hem de tenir present que la fe no és una càrrega que ens oprimeix, sinó una llum que ens ofereix un ordre, un camí i un sentit. L'Església, Cos de Crist, no coarta la nostra llibertat, sinó que ens dona aquella «pàtria espiritual» on trobem protecció en el viure i en el morir.

L'existència del qui es troba amb Crist pren ple sentit: «El sentit que dona saber que, en la irrupció del Creador en la creació, el moviment vers el buit s'ha transformat en un moviment vers la plenitud del sentit etern» (J. Ratzinger, 1964). La misericòrdia de Déu és infinita. Per això els qui sabem que som fruit d'aquest amor gratuït de Déu no podem fer res més que convertir-nos en instruments d'aquesta misericòrdia amb la caritat i l'evangelització, perquè tothom tingui vida a desdir (cf. Jn 10,10).

QUARESMA: DEIXAR-SE CONDUIR PER L'ESPERIT SANT

[22 de febrer del 2026]

La Quaresma és un dels temps forts de l'any litúrgic. Els cristians, any rere any, commemorem els misteris de la nostra salvació en nostre Senyor Jesucrist. La Pasqua és la gran celebració cristiana, l'eix entorn del qual gira tota la vida litúrgica de l'Església. Els quaranta dies previs al diumenge de Pasqua configuren la Quaresma. La xifra dels quaranta dies quaresmals concorda amb els dies d'estada de Jesús al desert en pregària i dejuni, i amb els quaranta anys de camí pel desert del poble d'Israel vers la terra promesa.

El temps quaresmal, doncs, té una clara referència a la Pasqua. És tan important la celebració del Tridu Pasqual que cal preparar-s'hi adequadament. L'Església, al llarg dels segles, ha anat configurant una rica litúrgia per a aquest temps: pregàries expressives, lectures escripturístiques en clau de conversió, etc. Seguir de prop les pràctiques pròpies d'aquest temps, assaborint-ne la riquesa en la pregària personal, ens serà de gran ajut per a assolir el que és propi de la Quaresma: deixar-se guiar per l'Esperit per a esdevenir més i més deixebles de Crist, acompanyant-lo en el seu misteri pasqual de mort i resurrecció per a la salvació nostra.

La crida que ressona de moltes maneres en el camí vers la Pasqua és: *Convertiu-vos i creieu en la bona nova* (Mc 1,15). Tots coneixem la importància de la conversió personal, sense la qual no pot haver-hi l'anelada conversió comunitària i eclesial. Al mateix temps, constatem com a cada un de nosaltres ens costa d'eixir de la nostra rutina i avançar en la nostra fidelitat en el seguiment de Crist. Ens manca visió per a veure què hem de millorar i, sense cap mena de dubte, ens falten les forces per a posar-nos-hi, per moltes raons: caràcter, hàbits, mandra, orgull.

El protagonista principal de la santa Quaresma és, però, l'Esperit Sant, el «mestre interior», com l'anomenava sant Agustí. De fet, en l'evangeli segons sant Lluc llegim que, referint-se a Jesús de Natzaret, *durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert* (4,1). El temps quaresmal que estem recorrent per arribar a la Pasqua, l'hem de fer guiats pel Mestre interior, que, per mitjà de la Paraula, la predicació de l'Església i el nostre desig de conversió, ens durà pels viarans que hem de recórrer per a accomplir el que el Senyor desitja de tots i cada un de nosaltres: sortir de les nostres actituds egoïstes i progressar en l'amor a Déu i als germans. No oblidem el que diu sant Pau: *si no estimés, no seria res* (1Co 12,3).

Activitats pastorals del senyor bisbe

GENER

1. Celebració de la festivitat de Santa Maria Mare de Déu i Jornada Mundial de la Pau a la catedral de Vic.
Dinar amb els seminaristes i formadors, al palau episcopal.
3. Audiència a un col·laborador.
4. Visita pastoral a la parròquia de Sant Bartomeu del Grau.
Assisteix a la representació dels Pastorets de Calaf, amb motiu del seu centenari.
5. Celebra la missa a la casa nadiua de sant Miquel dels Sants, a Vic.
Presideix la missa exequial de Mn. Sebastià Codina i Padrós, a l'església parroquial de Sant Pere de Vacarisses.
Celebració de la Nit de Reis a Igualada i Sant Martí de Tous, amb els seminaristes.
6. Celebració de l'Epifania del Senyor a la catedral.
7. Audiència a col·laboradors.
8. Presideix la missa exequial de Mn. Estanislau Corrons i Graells, a l'església parroquial de Crist Rei de Manresa.
9. Pregària per les vocacions a la catedral de Vic.
10. Trobada amb el senyor arquebisbe de Barcelona, sobre el Seminari Major Interdiocesà.
11. Participa en la reunió de «facilitadors», al Seminari diocesà de Vic.
12. Visita pastoral al santuari de la Mare de Déu dels Munts.
13. Audiències.
Presideix la reunió del consell episcopal a l'Escrivania de la catedral.
14. Trobada d'economia al Seminari Major Interdiocesà, a Barcelona.
15. Presideix la reunió del Consell del Presbiteri al Seminari diocesà de Vic.
Pregària per les vocacions a la catedral.
16. Trobada amb el senyor arquebisbe de Tarragona, sobre el Seminari Major Interdiocesà.
Visita el monestir de Carmelites Descalces de Jorba.
17. Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Torelló.
18. Confirmacions a la parròquia de la Mare del Diví Pastor de Vic.
19. Reunió de treball sobre la sinodalitat per a la missió.
20. Presideix la reunió del consell episcopal, a les oficines de la

- cúria diocesana.
21. Audiència.
 22. Trobada de final de visita pastoral a l'arxiprestat del Lluçanès, a Olost.
Pregària per les vocacions a la catedral.
 25. Presideix l'eucaristia dominical al temple Pare Claret de Vic amb la comunitat llatina.
 26. Participa, amb una ponència, en la 61a edició de les Jornades Pastorals de Castellldaura.
 27. Presideix la reunió del consell episcopal, a la sala de reunions de les oficines de la cúria.
Concelebra l'eucaristia a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, amb motiu de la festa de sant Enric d'Ossó, en els 150 anys de la fundació de la Companyia de Santa Teresa de Jesús.
 28. Audiències.
Presideix la reunió del Consell diocesà per als Assumptes Econòmics a la sala de reunions de la cúria diocesana.
 29. Pregària per les vocacions a la catedral.
 30. Audiència.

FEBRER

1. Confirmacions a la parròquia de Sant Feliu Sasserra.
2. Eucaristia de la Presentació del Senyor, en el dia de la Vida Consagrada, a la catedral de Vic.
3. Presideix la reunió del consell episcopal, a les oficines de la cúria.
4. Missa d'inici de la visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Sud, a l'altar de sant Bernat Calvó de la catedral de Vic.
Trobada amb el bisbe de Cyangugu (Ruanda).
Reunió telemàtica amb l'equip de la pastoral de persones amb discapacitat, de la Comissió Episcopal d'Evangelització, Catequesi i Catecumenat.
5. Participa en la reunió núm. 261 de la Conferència Episcopal Tarraconense, a Tiana.
6. Participa en la reunió núm. 261 de la Conferència Episcopal Tarraconense, a Tiana.
Assisteix a la VII Conferència Torrasiana, a l'església de l'Oratori de Sant Felip Neri de Vic.
7. Missa a la casa nadiua de sant Miquel dels Sants.
Assisteix a la inauguració del projecte «Instruments de l'ànima avui, a Vic», al Museu de l'Art de la Pell de Vic.

8. Visita pastoral a la parròquia de Sant Miquel de Castelltallat.
9. Reunió amb els administradors de la Festa de la Llum de Manresa 2026.
Audiència als membres de la Junta de la Congregació de la Mare de Déu dels Dolors de Vic.
10. Presideix la reunió del consell episcopal, a les oficines de la cúria.
11. Audiència.
12. Pregària per les vocacions a la catedral.
13. Celebra l'eucaristia a la casa de les Filles de Sant Josep de Manresa, amb motiu de la cloenda de la celebració dels 150 anys de la seva fundació.
Audiència.
14. Presideix la reunió del Consell diocesà de Pastoral al Seminari diocesà.
15. Visita pastoral a la parròquia de Sant Miquel de Castellgalí.
17. Presideix la reunió de l'equip per a la implementació del Sínode, a les oficines de la cúria.
Presideix la reunió del consell episcopal, a les oficines de la cúria.
Acte de benedicció de la restauració de la façana de l'església de la Mare de Déu dels Dolors de Vic, en el dia de la festa dels set fundadors dels Servites.
18. Audiències.
Presideix la missa de la imposició de la Cendra, a la catedral.
19. Audiència al provincial dels Mercedaris.
Participa en la presentació de l'informe FOESSA, al Casino de Vic.
Pregària per les vocacions a la catedral.
20. Presideix la missa exequial del Molt Il·ltre. Mn. Narcís Riba i Codina a la catedral de Sant Pere de Vic.
21. Presideix la celebració de l'eucaristia amb motiu de la festa de la Misteriosa Llum de Manresa, a la parròquia de la Mare de Déu del Carme d'aquesta ciutat.
22. Visita pastoral a la parròquia de Sant Vicenç de Fals.
Trobada amb els catecúmens al palau episcopal i ritu d'elecció a la cripta de la catedral.
23. Audiències.
24. Presideix la reunió del consell episcopal, a la cúria diocesana.
25. Presideix la missa en sufragi per l'etern descans de Mn. Narcís Riba i Codina i de la Sra. Maria Dolors Ripoll, a la Casa Sacerdotal de Vic; i dinar de germanor amb els residents.
Assisteix a la reunió del Patronat

de la Fundació del Col·legi Sant Miquel dels Sants de Vic.

26. Participa en la missa d'acció de gràcies pel bicentenari de la fundació de la congregació de Germanes Carmelites de la Caritat-Vedruna, a l'església de la Casa Mare de Vic.
- 26-28. Assisteix, a Roma, a l'audiència del Sant Pare als seminaristes i formadors del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, i als dels bisbats de Terrassa, Alcalá de Henares i Toledo.

Cancelleria - Secretaria General

Nomenaments

P. Alejandro Ramón Robledo, IVE, capellà del servei religiós del centre penitenciari de Lledoners, 22 de gener del 2026.

P. Felipe Herrera Sánchez, IVE, capellà del servei religiós del centre penitenciari de Lledoners, 22 de gener del 2026.

P. Alejandro Ramón Robledo, IVE, rector de la nova parròquia de Santa Maria de Valldaura de Manresa, 31 de gener del 2026.

P. Felipe Herrera Sánchez, IVE, vicari de la nova parròquia de Santa Maria de Valldaura de Manresa, 31 de gener del 2026.

Mn. David Compte i Verdaguer, delegat episcopal del Tribunal diocesà *ad hoc* per a la instrucció del procés supletori de la Causa de Beatificació o declaració de martiri dels servents de Déu Jaume Serra Jordi, sacerdot diocesà, i CLXII companys sacerdots diocesans, I company, diaca diocesà, I company, seminarista diocesà, així com IV companys, fidels laics, morts per odi a la fe, 24 de febrer del 2026.

Mn. Lluís Vidal i Buxeda, promotor de justícia del Tribunal diocesà *ad hoc* per a la instrucció del procés supletori de la Causa de Beatificació o declaració de martiri dels servents de Déu Jaume Serra Jordi, sacerdot diocesà, i CLXII companys sacerdots diocesans, I company, diaca diocesà, I company, seminarista diocesà, així com IV companys, fidels laics, morts per odi a la fe, 24 de febrer del 2026.

Sra. Raquel Parici i Pujol, notària actuària del Tribunal diocesà *ad hoc* per a la instrucció del procés supletori de la Causa de Beatificació o declaració de martiri dels servents de Déu Jaume Serra Jordi, sacerdot diocesà, i CLXII companys sacerdots diocesans, I company, diaca diocesà, I company, seminarista diocesà, així com IV companys, fidels laics, morts per odi a la fe, 24 de febrer del 2026.

Cessaments

P. Gustavo Lombardo Calvo, IVE, cessa de rector de les parròquies de Nostra Senyora de la Mercè i Santa Maria de Valldaura de Manresa, 31 de gener del 2026.

P. Gustavo Lombardo Calvo, IVE, cessa de capellà del servei religiós del centre penitenciari Lledoners, 22 de gener del 2026.

Necrologi

Preveres

Mn. Sebastià Codina i Padrós. Havia nascut a Múnter el dia 27 d'abril de 1929 i va rebre l'orde del presbiterat el dia 5 de desembre de 1954. Exercí el seu ministeri de prevere com a vicari de les parròquies de Santa Maria d'Oló (1955) i de Sant Feliu de Monistrol de Calders (1956); i com a capellà de la colònia Soldevila de Balsareny (1956). L'any 1957 va ser incardinat a la diòcesi de Solsona, tornant a ser incardinat l'any 1968 a la diòcesi de Vic, on va exercir de rector de Sant de Pere de Vacarisses des de l'1 de maig de 1968 fins a la seva jubilació canònica l'any 2016, quedant-se a residir a Vacarisses. Va morir el dia 2 de gener a Manresa, a noranta-sis anys d'edat i setanta-un de ministeri de prevere.

La missa exequial es va celebrar el dia 5 de gener a l'església parroquial de Sant Pere de Vacarisses. Presidida pel Senyor bisbe, fou concelebrada per preveres diocesans. El temple s'omplí amb nombrosa assistència de familiars, amics i feligresos. Al cel sia.

Mn. Estanislau Corrons i Graells. Havia nascut a Manresa el dia 29 de gener de 1933 i va rebre l'orde del presbiterat el dia 21 de desembre de 1957. Exercí el seu ministeri de prevere com a vicari de les parròquies de Sant Boi de Lluçanès (1958), de Sant Hilari Sacalm (1961), d'on fou també consiliari local i comarcal d'Acció Catòlica; i de Santa Maria de Manlleu (1965). Fou rector de les parròquies de Santa Maria d'Horta d'Avinyó (1966), Santa Maria de la Pobla de Claramunt (1972) i de Santa Maria d'Artés i Horta d'Avinyó (1979). També va ser arxiprest de l'arxiprestat d'Artés (1979) i de l'arxiprestat del Bages Nord (1984). Exercí el càrrec de rector de la parròquia de Crist Rei de Manresa (1999) i fou canonge de la Seu de Manresa (2007). Es va jubilar canònicament

l'any 2022 i passà a residir a Artés, on va morir el dia 6 de gener, a noranta-dos anys d'edat i seixanta-nou de ministeri de prevere.

La missa exequial se celebrà el dia 8 de gener a l'església parroquial de Crist Rei de Manresa. Fou presidida pel bisbe Romà i concelebrada per preveres diocesans, amb gran participació de familiars, amics i feligresos. Al cel sia.

Mn. Narcís Riba i Codina. Havia nascut a Balsareny el dia 1 de gener de 1947 i va rebre l'orde del presbiterat el dia 30 de novembre de 1975. Exercí el seu ministeri de prevere com a vicari de la parròquia de Sant Joan de Vilatorrada (1975), d'on després fou rector (1981); exercí també com a vicari de la Soledat d'Igualada (1982) i Santa Maria d'Igualada (1986). Va ser administrador parroquial de Sant Pere de Castellfollit del Boix, Santa Cecília de Grevalosa i Sant Andreu de Maïans (1987). Fou també rector de les parròquies de Sant Hilari de Vilanova del Camí (1990) i del Carme de Manresa (1997). Va ser membre de la Comissió d'Art Sagrat (1984), consiliari diocesà de la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat (1987) i director del Secretariat de Litúrgia (1999). Igualment, fou membre del Consell Presbiteral, representant dels preveres de l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra (1994-2000) i designat pel senyor bisbe (2014-2022) i membre del Col·legi de Consultors (1995-2000 i 2015-2022). L'any 2005 va ser nomenat vicari general de la diòcesi i canonge del capítol de la catedral de Vic, del qual fou mestre de capella (2009), secretari (2017) i penitencier *ad casum* (2017). Jubilat canònicament, residia a la Casa Sacerdotal de Vic, ciutat on va morir el dia 18 de febrer, a setanta-nou anys d'edat i cinquanta-un de ministeri de prevere.

La missa exequial es va celebrar el dia 20 a la catedral de Sant Pere de Vic, presidida pel senyor bisbe i concelebrada per preveres diocesans, amb l'assistència d'amics, especialment de la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat, companys sacerdots i feligresos de les parròquies que havia servit. Al cel sia.

Religiosa

Gna. Pilar Casas Nadal, missionera de la Institució Claretiana. Nascuda a Su (Riner, Solsona) el dia 1 d'abril de 1938, va morir a la Casa d'Espiritualitat Pare Claret de Vic el dia 9 de gener del 2026 a vuitanta-set anys d'edat i cinquanta-tres de vida religiosa. Al cel sia.

Càritas diocesana

PRESENTACIÓ DE L'INFORME DE LA FUNDACIÓ FOESSA

El dia 19 de febrer es va presentar, al Casino de Vic, l'*Informe sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya*, elaborat per la Fundació FOESSA, un estudi sociològic que radiografia la pobresa actual i diagnostica la situació social del país. L'estudi constata que 1.351.000 persones es troben en situació d'exclusió social, xifra que representa el 17% de la població catalana. A més, 1 de cada 3 persones viu en una situació d'integració precària, amb un alt risc de caure en exclusió en un canvi de cicle econòmic.

La presentació va comptar amb la presència de la Sra. Míriam Feu, secretària general de Càritas Catalunya, responsable de l'Observatori de la Realitat Social de Càritas Catalunya i coordinadora de l'Informe, i del Sr. Francesc Arnàez, membre de la mateixa entitat. Tots dos van desgranar les causes de l'exclusió social, destacant sobretot que no fallen les persones, sinó que falla el sistema. Per això, Càritas aposta perquè es duguin a terme polítiques integrals i coherents, amb pactes que assegurin l'habitatge i que protegeixin els infants i els joves, posant en el centre els vincles comunitaris.

Acabada la presentació de l'Informe, es va projectar el curtmetratge *Atrapats*, dirigit per Ignacio Mercero, una metàfora sobre la invisibilitat social que pateixen les persones excloses. L'acte va comptar també amb una taula rodona per a compartir experiències: es van explicar els projectes socials que Càritas implementa en el territori, vinculats a les temàtiques d'habitatge i inclusió social.

Va cloure l'acte Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic i president de Càritas diocesana de Vic, que afirmà que «l'Informe presentat no és solament una anàlisi de dades: és una crida profunda a la consciència i a la responsabilitat col·lectiva».

Crònica diocesana

MISSA DE LA COMUNITAT LLATINA AL TEMPLE PARE CLARET DE VIC

El diumenge dia 25 de gener, Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, va presidir l'eucaristia al temple Pare Claret de Vic amb la comunitat llatina que participa activament en la vida eclesial de la diòcesi. Es tractava de la primera celebració compartida entre el bisbe i aquesta comunitat. La litúrgia va ser concelebrada per un diaca, els seminaristes diocesans i dos missioners claretians responsables de l'acompanyament pastoral de la comunitat llatina.

La celebració va reunir prop de tres-centes persones procedents de diversos països, reflectint la realitat migratòria de la diòcesi i la seva riquesa cultural. L'eucaristia posà de manifest la voluntat de la comunitat llatina de viure la fe plenament integrada en l'Església diocesana, compartint una mateixa missió i un mateix camí.

A l'inici de la trobada es va presentar al bisbe una síntesi de les activitats i iniciatives que la comunitat desenvolupa habitualment. Per als assistents, la celebració esdevingué un signe visible de comunió en la fe i de pertinença activa a l'Església local.

En la seva homilia, Mons. Romà Casanova va agrair la invitació i animà els fidels a viure i expressar la fe amb fidelitat i compromís en un món secularitzat però amb una profunda set de Déu. Així mateix, exhortà a assumir amb responsabilitat l'estil sinodal, participatiu i missioner al qual és cridada l'Església de Vic.

La trobada va suposar un pas significatiu en l'enfortiment dels vincles entre la comunitat llatina i l'Església diocesana, consolidant un espai de trobada, escolta i participació mútua. La presència del bisbe fou valorada com un gest de proximitat i de reconeixement del camí que aquesta comunitat recorre dins la diòcesi.

Aquesta celebració reafirma el compromís de continuar construint una Església que camina unida, oberta a la diversitat i atenta a les realitats que la configuren, on cada comunitat aporta la seva riquesa i assumeix de manera corresponsable la missió comuna.

Sílvia Sanabria,
Delegada de Càritas i Migracions

XXX JORNADA MUNDIAL DE LA VIDA CONSAGRADA

Amb motiu de la XXX Jornada Mundial de la Vida Consagrada, el dia 2 de febrer es va celebrar una missa, presidida pel senyor bisbe, a la catedral de Sant Pere de Vic. Nombrosos religiosos i religioses de cases amb seu a la diòcesi s'hi feren presents, així com altres fidels.

VII CONFERÈNCIA TORRASIANA

El dia 6 de febrer, a l'església de l'Oratori de Sant Felip Neri de Vic, es va celebrar la VII Conferència Torrasiana. Organitzat per la Causa de Beatificació de Torras i Bages i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, l'acte començà amb la celebració d'una missa en memòria del bisbe Torras i Bages i continuà amb la conferència, a càrrec de fra Valentí Serra, O.F.M. Cap., historiador i arxiver.

La ponència, seguida atentament per més d'una cinquantena de persones, duia per títol «*La tradició catalana: el seu missatge i els seus reptes*». Fra Valentí va posar en relleu la vigència del pensament del bisbe Torras i Bages, especialment a través de la seva obra clau: *La tradició catalana*.

Va destacar com aquest llibre esdevingué una peça ideològica i doctrinal fonamental en la qual Torras i Bages reivindica el paper determinant de l'Església en la configuració de l'esperit i la cultura catalanes. Amb una mirada actual, Valentí Serra exposà com el missatge escrit per aquest bisbe pot esdevenir avui una llum orientadora per a fer front als moments d'incertesa que viu la nostra societat, en un context en què es qüestiona la relació entre fe, tradició i identitat col·lectiva.

Santa Seu

Missatge del sant pare Lleó XIV per a la Quaresma 2026

ESCOLTAR I DEJUNAR. LA QUARESMA COM A TEMPS DE CONVERSIÓ

Benvolguts germans i germanes;

La Quaresma és el temps en què l'Església, amb sol·licitud materna, ens convida a tornar a posar el misteri de Déu al centre de la nostra vida, perquè la nostra fe retrobi el seu impuls i el cor no es dispersi entre les inquietuds i les distraccions quotidianes.

Tot camí de conversió comença quan ens deixem atrapar per la Paraula i l'acollim amb docilitat d'esperit. Existeix, per tant, un lligam entre el do de la Paraula de Déu, l'espai d'hospitalitat que li oferim i la transformació que ella realitza. Per això, l'itinerari quaresmal esdevé una ocasió propícia per a escoltar la veu del Senyor i renovar la decisió de seguir Crist, recurrent amb ell el camí que puja a Jerusalem, on s'acompleix el misteri de la seva passió, mort i resurrecció.

Escoltar

Aquest any, m'agradaria cridar l'atenció, en primer lloc, sobre la importància de deixar espai a la Paraula a través de l'escolta, ja que la disposició a escoltar és el primer signe amb què es manifesta el desig d'entrar en relació amb l'altre.

Déu mateix, en revelar-se a Moisès des de l'esbarzer ardent, mostra que l'escolta és un tret distintiu del seu ésser: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors» (Ex 3,7). L'escolta del clam de l'oprimit és l'inici d'una història d'alliberament, en la qual el Senyor involucra també Moisès, enviant-lo a obrir un camí de salvació per als seus fills reduïts a l'esclavatge.

És un Déu que ens atrau, que avui també ens commou amb els pensaments que fan vibrar el seu cor. Per això, l'escolta de la Paraula en la litúrgia ens educa per a una escolta més veritable de la realitat: entre les moltes veus que travessen la nostra vida personal i social, les Sagrades

Esriptures ens fan capaços de reconèixer la veu que clama des del patiment i la injustícia, perquè no quedi sense resposta. Entrar en aquesta disposició interior de receptivitat significa deixar-nos instruir avui per Déu a escoltar com ell, fins a reconèixer que «la condició dels pobres representa un crit que, en la història de la humanitat, interpel·la constantment la nostra vida, les nostres societats, els sistemes polítics i econòmics, i especialment l'Església».

Dejunar

Si la Quaresma és temps d'escolta, el dejuni constitueix una pràctica concreta que disposa a l'acolliment de la Paraula de Déu. L'abstinència d'aliment, en efecte, és un exercici ascètic antiquíssim i insubstituïble en el camí de la conversió. Precisament perquè implica el cos, fa més evident allò de què tenim «fam» i allò que considerem essencial per a la nostra subsistència. Serveix, per tant, per a discernir i ordenar els «apetits», per a mantenir desperta la fam i la set de justícia, traient-la de la resignació, educant-la perquè es faci pregària i responsabilitat envers el proïsme.

Sant Agustí, amb finesa espiritual, deixa entreveure la tensió entre el temps present i el compliment futur que travessa aquesta cura del cor, quan observa: «Al llarg de la vida respon als homes tenir fam i set de justícia, però estar-ne satisfets pertany a l'altra vida. Els àngels se sacien d'aquest pa, d'aquest aliment. En canvi, els homes en tenen fam, tots se senten atrets pel seu desig. Aquesta tensió en el desig expandeix l'ànima, augmenta la seva capacitat». El dejuni, entès en aquest sentit, ens permet no solament disciplinar el desig, purificar-lo i fer-lo més lliure, sinó també expandir-lo, de manera que es dirigeixi a Déu i s'orienti a actuar en el bé.

Tanmateix, perquè el dejuni conservi la seva veritat evangèlica i eviti la temptació d'enorgullir el cor, s'ha de viure sempre amb fe i humilitat. Demana mantenir-se arrelat en la comunió amb el Senyor, perquè «no dejuna de debò qui no sap alimentar-se de la Paraula de Déu». Com a signe visible del nostre compromís interior d'allunyar-nos, amb l'ajuda de la gràcia, del pecat i del mal, el dejuni ha d'incloure també altres formes de privació destinades a fer-nos adquirir un estil de vida més sobri, ja que «només l'austeritat fa forta i autèntica la vida cristiana».

Per això, voldria convidar-vos a una forma d'abstinència molt concreta i sovint poc apreciada, és a dir, la d'abstenir-se d'utilitzar paraules que afecten i fereixen el nostre proïsme. Comencem a desarmar el llenguatge, renunciant a les paraules feridores, al judici immedi-

at, a parlar malament del qui és absent i no es pot defensar, a les calúmnies. Esforcem-nos, en canvi, per aprendre a triar les nostres paraules amb cura i conrear la bondat: dins la família, entre els amics, en els llocs de treball, a les xarxes socials, en els debats polítics, en els mitjans de comunicació i en les comunitats cristianes. Aleshores, moltes paraules d'odi donaran pas a paraules d'esperança i de pau.

Junts

Finalment, la Quaresma posa en relleu la dimensió comunitària de l'escolta de la Paraula i de la pràctica del dejuni. També l'Escriptura subratlla aquest aspecte de moltes maneres. Per exemple, quan en el llibre de Nehemies narra que el poble es va reunir per escoltar la lectura pública del llibre de la Llei i, practicant el dejuni, es disposà a la confessió de fe i a l'adoració, amb la finalitat de renovar l'aliança amb Déu (cf. Ne 9,1-3).

De la mateixa manera, les nostres parròquies, les famílies, els grups eclesials i les comunitats religioses són cridats a viure durant la Quaresma un camí compartit, en el qual l'escolta de la Paraula de Déu, així com del clam dels pobres i de la terra, esdevingui una forma de vida comuna, i el dejuni sostingui un penediment real. En aquest horitzó, la conversió no sols concerneix la consciència de l'individu, sinó també l'estil de les relacions, la qualitat del diàleg, la capacitat de deixar-se interrogar per la realitat i reconèixer allò que realment orienta el desig, tant en les nostres comunitats eclesials com en la humanitat que té set de justícia i reconciliació.

Benvolguts, demanem la gràcia de viure una Quaresma que faci més atenta la nostra oïda a Déu i als més desafavorits. Demanem la força d'un dejuni que arribi també a la llengua, perquè disminueixin les paraules que fereixen i creixi l'espai per a la veu de l'altre. I comprometem-nos perquè les nostres comunitats esdevinguin llocs on el crit del qui pateix trobi acolliment i l'escolta generi camins d'alliberament, fent-nos més disposats i diligents per a contribuir a edificar la civilització de l'amor.

Us beneixo de cor a tots en el vostre camí quaresmal.

Vaticà, 5 de febrer del 2026, memòria de santa Àgata, verge i màrtir.

LLEÓ XIV PP.

Conferència Episcopal Tarraconense

Trobada del Servei Interdiocesà de Missions de Catalunya

Els dies 21 i 22 de gener del 2026, el santuari de la Mare de Déu de Loreto (Tarragona) va acollir la trobada del Servei Interdiocesà de Missions de Catalunya (SIM), que reuní les delegacions i secretariats diocesans de Missions i Cooperació entre les Esglésies de Catalunya.

La trobada, presidida per Mons. Josep-Lluís Serrano, bisbe d'Urgell i bisbe referent de Missions de la Conferència Episcopal Tarraconense, va tenir com a finalitat reforçar la coordinació interdiocesana, compartir l'estat de la situació de la realitat missionera i avançar conjuntament en línies de futur en l'àmbit de l'animació i la cooperació missionera.

La jornada del dimecres va començar amb la lectura de les actes del martiri de sant Fructuós a l'amfiteatre de Tarragona, com a expressió de comunió amb les arrels de l'Es-

glésia. Posteriorment, al santuari de Loreto, s'obrí un espai de treball amb la presentació de l'estat de la situació de cada delegació diocesana. Aquest treball va permetre de posar en comú la realitat actual, els reptes presents i les perspectives de futur.

Més tard, es van valorar les iniciatives dutes a terme durant el passat Advent i Nadal, en clau missionera, a través d'activitats com *Sembradors d'estrelles* que va tenir lloc en unes quantes diòcesis. També va ser un moment per a revisar la celebració de la Jornada de la Infància Missionera del passat 18 de gener.

També es van posar les bases per a planificar una nova edició del Tren Missioner 2026 a celebrar a l'octubre i que és una proposta conjunta amb voluntat de reforçar la sensibilització missionera a les diòcesis catalanes.

La celebració de l'eucaristia a la catedral de Tarragona, durant la festivitat de sant Fructuós, va cloure la jornada del dimecres, amb una homília en què Mons. Serrano subratllà la importància del testimoni, el martiri, la comunió i la missió viscuda com a Església enviada.

Ja el dijous, el treball es va centrar especialment en la realitat dels missioners i missioneres vinculats a les diòcesis catalanes. En aquest sentit, es valorà l'acompanyament pastoral i humà que ofereixen les delegacions de missions. També es destacaren les diverses bones pràctiques existents, així com els reptes de futur, especialment pel que fa al relleu generacional, la comunicació amb les comunitats d'origen i el seguiment i suport als missioners.

Un altre dels punts subratllats fou el treball entorn de les experiències missioneres, tant les que ja es duen a terme com la possibilitat d'impulsar projectes compartits. En aquest sentit, es van valorar iniciatives com visites als missioners i missioneres, les experiències d'estiu, la participació de seminaristes, així com propostes formatives, amb la voluntat d'afavorir una vivència missionera que ajudi a enfortir la fe, la consciència eclesial i el compromís solidari.

La trobada també va servir per a revisar el calendari anual, compartir informacions sobre els treballs dels darrers consells nacionals de les Obres Missionals Pontifícies i consolidar espais de col·laboració estable entre les delegacions.

La trobada va acabar amb un dinar de germanor amb la presència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas, refermant el compromís de les diòcesis catalanes amb una missió viscuda en clau de comunió, corresponsabilitat i cooperació entre les Esglésies.

Reunió núm. 261 de la Conferència Episcopal Tarraconense

Els dies 5 i 6 de febrer del 2026 ha tingut lloc la reunió núm. 261 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a la Casa d'espiritualitat Maria Immaculada de Tiana.

1. Els bisbes han reflexionat llargament sobre el moment actual de la nostra societat i de les diòcesis amb seu a Catalunya a partir, en un primer moment, de les aportacions introductòries del Dr. Antoni Puigvert, del bisbat de Girona, i la Dra. Montserrat Esquerda, del bisbat de Lleida. Posteriorment, amb la dinàmica sinodal de la Conversa en l'Esperit, s'ha aprofundit en els elements d'esperança que, malgrat tot, són presents al voltant nostre i que poden il·luminar i acompanyar tots els membres de les comunitats cristianes i també de la nostra societat.

2. Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic i bisbe delegat per al Seminari Major Interdiocesà (SMI), ha informat dels elements més destacats del seu funcionament que s'han produït des de la darrera reunió de la CET. També ha presentat una proposta dels Estatuts renovats del SMI per tal que responguin al moment actual de la institució. D'altra banda, s'ha fet un repàs del programa del viatge i l'estada a Roma dels formadors i seminaristes del Seminari Major Interdiocesà i del Seminari de Terrassa a finals d'aquest mes de febrer i que inclourà l'audiència amb el papa Lleó XIV juntament amb els seminaristes d'altres diòcesis d'Espanya.

3. Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona i referent del procés d'implementació del Sínode sobre la sinodalitat a la Conferència Episcopal Espanyola, ha presentat la proposta d'itinerari de treball a les diòcesis, així com els materials que ja s'han elaborat, convidant a situar aquest itinerari d'implementació en relació amb les propostes pastorals que ja es tenen previstes a cada diòcesi.

4. Mons. Daniel Palau, bisbe de Lleida i bisbe president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), ha compartit els reptes en el camp de la comunicació a treballar amb els delegats que es coordinen en aquest Secretariat.

5. Els bisbes han rebut la visita de l'Hble. Sr. Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, acompanyat del Sr. Ramon Bassas, director d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, i la Sra. Montserrat Sendra, cap de gabinet del conseller. S'ha establert un diàleg sobre el moment actual que viu l'ús de la llengua catalana i s'han proposat diverses possibilitats de col·laboració mútua en el camp de la promoció i aprenentatge de la llengua com a eina d'integració al país.

6. Els bisbes han acollit la Gna. Clàudia Figuerola, religiosa de les Carmelites Tereses de Sant Josep i delegada de Missions de l'arquebisbat de Tarragona, i el Sr. Manu Górriz, director del Secretariat de Missions de l'arquebisbat de Barcelona, que han explicat: la presència missionera de laics i laiques, religiosos i religioses, i preveres provinents de les nostres diòcesis i que realitzen la seva tasca arreu del món; les diverses iniciatives de sensibilització que es realitzen a casa nostra en aquest camp; i la proposta d'experiències missioneres de curta durada que es volen oferir a diversos col·lectius (seminaristes, joves, famílies, catequistes, professionals, etc.), amb l'itinerari formatiu i d'acompanyament que necessiten aquestes experiències.

7. També han estat informats de les motivacions que han portat a la constitució de l'Associació d'entitats socials d'atenció a les persones DIGNARA, fruit de la unió de Centres Sociosanitaris Catòlics de Catalunya (CSSCC) amb la Federació d'Entitats d'Atenció a l'Envel·liment (FEATE), a càrrec de la Gna. Mireia Aleu, de l'Institut de Germanes Josefines de la Caritat i presidenta de CSSCC; la Sra. Montserrat Falguera, presidenta de FEATE; i els Srs. Carles Bardera i Joaquim Amaré, respectivament gerent i tesorero de la nova entitat. També han acollit la seva petició, que caldrà valorar en cada cas, que entitats de caire diocesà que treballen en aquests camps puguin incorporar-se a l'associació.

8. Finalment, s'han trobat amb la Sra. Meritxell Ruiz, secretària general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), i el Sr. Eloi Aran, cap de l'àrea d'identitat i missió de la FECC, que s'han referit al treball realitzat en el marc estratègic de la FECC, amb els elements que hi aporta la recent carta apostòlica «Dissenyar nous mapes d'esperança» del papa Lleó XIV. També han escoltat el treball que s'està fent per a l'elaboració del Codi Ètic de la FECC.

9. El bisbes han aprovat el nomenament de la Sra. Montserrat Carulla Falcó com a nova presidenta de l'Acció Catòlica Obrera per a un període de quatre anys.

10. D'altra banda, han acordat el nomenament de fra Eduard Rey, caputxí, i el Sr. Carles Armengol, de l'arquebisbat de Barcelona, com a representants de l'Església Catòlica en el Grup de Treball Estable de Religions (GTER). També han expressat el seu gran agraïment a Mn. Antoni Matabosch, de l'arquebisbat de Barcelona i eficaç impulsor des dels seus orígens d'aquest organisme, i a Mn. Josep Esplugues, del bisbat de Terrassa, que n'han estat els representants fins ara.

Audiència del papa Lleó XIV als seminaristes i formadors del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya

Del 26 al 28 de febrer, els seminaristes del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya i els de la diòcesi de Terrassa van fer un pelegrinatge a Roma amb motiu de l'audiència del Sant Pare. El divendres al matí van celebrar l'eucaristia a la tomba de Sant Pere, a la basílica de Sant Pere. Després visitaren els Museus Vaticans i, a la tarda, continuaven amb un recorregut per diversos indrets significatius de la ciutat, entre ells la basílica de Santa Maria la Major. Van cloure la jornada amb el res de vespres a Sant Anselm a l'Aventí.

El dissabte al matí, a l'altar de la Càtedra de la basílica de Sant Pere, bisbes, formadors i seminaristes van compartir l'eucaristia amb altres comunitats d'Espanya, com Múrcia-Cartagena, Alcalá i Toledo.

El moment clau de l'estada a Roma fou l'audiència amb el papa Lleó XIV, en el marc solemne del Palau Apostòlic, amb l'assistència de tots els bisbes de la CET (excepte Mons. Daniel Palau), els formadors i els seminaristes, així com també l'economa del SMI.

XI Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya

El dia 28 de febrer la diòcesi de Lleida va acollir la XI Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya, que reuní prop de 240 persones provinents dels diversos bisbats catalans. La trobada s'emmarcava en el treball preparatori del segon itinerari del Congrés de Laics, centrat en «La presència pública dels laics», i es desenvolupà sota el lema «Cridats a sortir al món».

La jornada va comptar amb la ponència del sociòleg i professor de la Universitat Pontifícia de Comillas, Fernando Vidal, que oferí una reflexió de fons sobre la presència dels laics en la vida pública. En la seva intervenció, va aprofundir en el concepte d'«impoder», entès com aquella força transformadora que només es pot assolir a través de l'amor, l'esperança, la pau, la cooperació, la gratitud, el perdó, l'entrega, la tolerància i la compassió. El ponent va animar els participants a prendre consciència que, igual com petites espurnes poden encendre un bosc, també les petites accions quotidianes d'amor i esperança poden provocar canvis profunds en la societat. Va recordar que la vocació pròpia del laic és portar l'amor de Jesús al món, especialment en el moment actual, que ofereix una gran oportunitat de creativitat per a anunciar la Bona Nova en els diversos àmbits de la vida.

L'eucaristia va ser presidida pel bisbe de Lleida, Daniel Palau, el qual en l'homilia encoratjà els fidels a ser conscients del paper fonamental que tenen els batejats en la transformació de la societat. Va fer servir la imatge d'un «tsunami» de bé que podria sorgir si els cristians de la diòcesi de Lleida visquessin amb coherència i compromís la seva vocació baptismal en els espais quotidians —la família, el treball, els amics, la parròquia o entitats socials— i que aquest impuls s'estengués a la resta de les diòcesis catalanes.

Durant el treball de la jornada, els participants van aprofundir la ponència en quatre àmbits considerats clau per a la transformació social: renaturalització (per a repen-

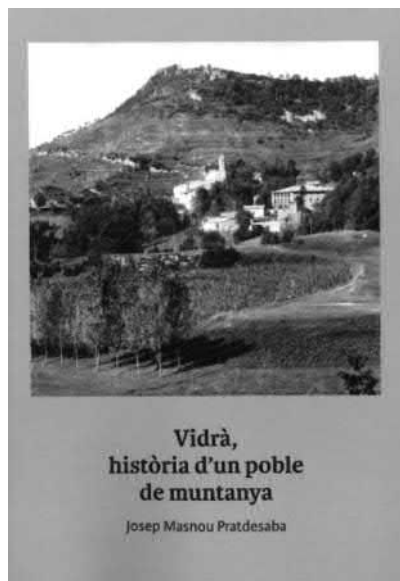
sar i cuidar les relacions humanes i la relació amb la natura); re-vinculació (per a restaurar vincles trencats i superar la desconexió existent en la societat); democràcia sinodal (per a defensar la llibertat, els drets humans i la dignitat de les persones més vulnerables davant la violència sistèmica); constructors de societat civil, amb l'objectiu d'impulsar organitzacions intermèdies que connectin les aspiracions de la ciutadania amb els instàncies polítiques i de decisió, contribuint així a una societat més justa i pacífica.

La jornada es va cloure amb una visita cultural a la Seu Vella, guiada pels Amics de la Seu Vella, que permeté als participants de conèixer millor aquest emblemàtic conjunt patrimonial de la ciutat, posant així punt final a un dia intents de formació, pregària i comunió eclesial.

Vària

«Vidrà, història d'un poble de muntanya», llibre de Mn. Josep Maria Masnou Pratdesaba

Mn. Josep Maria Masnou Pratdesaba, prevere d'aquest bisbat de Vic, ha escrit el llibre *Vidrà, història d'un poble de muntanya*, havent rebut l'encàrrec per part de l'ajuntament. Editat l'octubre de l'any passat per l'ADET (Associació d'Estudis Torellonencs), es va presentar a la sala polivalent de l'ajuntament de Vidrà el dia 24 de gener del 2026.

El llibre, prologat pel Sr. Josep Anglada Dorca, alcalde de Vidrà, recull la història d'aquest municipi osonenc i vol donar a conèixer les principals fites d'aquest territori i de les persones que hi han estat vinculades. Es tracta d'una monografia documentada en els arxius conservats i en les darreres excavacions al castell de Milany, que permeten de resseguir l'evolució d'aquesta contrada des dels seus orígens fins a l'actualitat.

Centenari dels Pastorets de Calaf

El diumenge 15 de febrer es van cloure, a Calaf, els actes commemoratius del centenari de la representació dels seus Pastorets, que cada any tenen molt èxit. Tal representació havia començat en 1925 a redós de la parròquia de Sant Jaume, amb música de Mn. Llorenç Guiteras, beneficiat organista d'aquella comunitat. A cavall dels segles XX i XXI, durant unes quantes temporades es van representar amb música de Mons. Valentí Miserachs, fill també d'aquella subcomarca de l'Alta Segarra, música amarada de la tradició local i, més en general, catalana.

El dia esmentat, doncs, tingué lloc al Casal de Calaf, amb la sala plena de gom a gom, la interpretació de la banda sonora miseraquiana, amb l'actuació de la cobla Bellpuig, el Cor *Exaudio* i el Cor d'Homes d'Igualada, tots sota la batuta del mateix compositor, vingut de Roma. La vetllada fou de gran categoria, amb altres aspectes celebratius i didàctics.

Tot plegat va deixar un bon regust artístic i moral: es veié una vegada més com l'Església promou la cultura i com el poble aprecia l'aportació eclesial al seu costumari. Aquesta simbiosi ha estat fecunda i valdria la pena que no es perdés.

J. Ruaix

Obertura de la celebració dels 200 anys de la fundació de la Congregació de les Germanes Carmelites de la Caritat Vedruna

El dia 26 de febrer es va celebrar, a Vic, l'obertura dels actes commemoratius del bicentenari de la fundació de la Congregació de les Germanes Carmelites de la Caritat Vedruna. Unes tres-centes persones, representants de la família Vedruna de tot el món, s'hi feren presents.

El primer acte de la jornada va ser la celebració de l'eucaristia a l'església de la Casa Mare, que fou participada, a més dels assistents presencials, per més de tres-centes cinquanta persones que la seguien telemàticament des de tots els racons del món amb presència Vedruna. Després de la monició d'entrada, germanes vingudes de l'Índia, seguides per la germana general, posaren un quadre de santa Joaquina en un lloc preminent. Seguí ja la processó d'entrada dels preveres concelebrants, del bisbe de Vic, Romà Casanova, del pare abat de Montserrat i del cardenal Séan Patrick O'Malley, que presidí la missa.

Durant l'homilia, l'arquebisbe emèrit de Boston va recordar els inicis de Joaquina i el vincle compartit en diversos espais de missió que li van fer conèixer i estimar el carisma Vedruna. La celebració es cloqué amb el cant de l'himne del bicentenari de la Fundació Vedruna, interpretat per alumnes del Col·legi Nostra Senyora del Carme de Toledo, cant al qual es van afegir els assistents.

Seguidament, a la sala d'actes del Col·legi Vedruna Escorial, es va fer la presentació del Projecte Casa Manso, instal·lació rehabilitada en una intervenció general que inclou la casa, el jardí, les instal·lacions i el museu. El museu s'ha repensat per tal d'explicar la vida d'una persona del segle XIX ara en el segle XXI; diàleg en el temps que és una part central del recorregut per la Casa Manso.

Després del dinar, i ja a la Casa Manso, es va procedir a la inauguració oficial d'aquest renovat espai amb una visita guiada per tot el recorregut que podran fer, a partir d'ara, totes les persones que vulguin conèixer Joaquina de Vedruna, la seva obra i el seu llegat.

